

Rose

江湖遍地是奇葩
ทั่วยุทธภพ
มีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 4

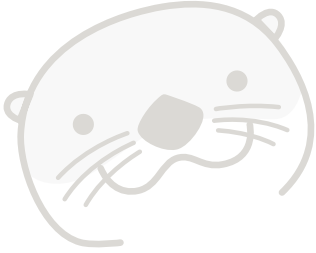
语笑阑珊

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

เขียน

ไซฉิง

แปล

การอ่าน คือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สงครามของซูเวียนยังคงดำเนินต่อไป มิหนำซ้ำยังทวีความรุนแรงขึ้นไปอีก และกำลังรบสำคัญที่จะตัดสินแพ้ชนะของสงครามนี้คือเหล่าผู้มีความสามารถอย่างฉินเส้าอวี่ เลิ่นเซียนเฟิง และเยี่ยจิน แต่พวกเขาจะยอมเป็นกำลังรบให้ฝ่ายบาทหรือเปล่า...

ด้านพิษหมันต์ของเลิ่นเซียนหลังก็ยังคงกำเริบซ้ำแล้วซ้ำเล่า พวกเขาจึงต้องตามหาหมอเทวดากุ้ยโส่วอย่างจริงจัง แต่ปัญหาอยู่ที่จะมีอุปสรรคอะไรระหว่างทางไหม อีกทั้งหมอเทวดากุ้ยโส่วก็ไม่ใช่ว่าจะหาตัวได้ง่ายๆ เสียด้วย

การเดินทางของฉินเส้าอวี่กับเลิ่นเซียนหลังมาถึงบทสรุปแล้ว แต่เรื่องราวจะจบลงอย่างไรนั้น เราไปอ่านเล่มสุดท้ายของ *ทั่วยุทธภพมีแต่สิงอัศจรรย์พันลึก* กันเลยละ

Rose

จากใจผู้เขียน

感谢泰国的读者朋友们，
感谢你们愿意打开这本书，
一起走进这个快意恩仇的江湖！
祝阅读开心，生活精彩。

Handwritten signature in Thai script, likely reading 'อวี๋เซี่ยวหลานซาน' (A-wei Xieyuan Shan).

ขอบคุณเพื่อนๆ นักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่พวกคุณยินดีเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้ แล้วก้าวเข้าสู่ยุทธภพที่
เต็มไปด้วยบุญคุณความแค้นอันแสนสนุกสนานด้วยกัน!

ขอให้มีความสุขกับการอ่านและมีชีวิตที่เปี่ยมล้นสดใส

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

จากใจผู้แปล

มาถึงตรงนี้ก็ชักจะนึกไม่ออกแล้วว่าควรจะพูดอะไรอีก นึกออก
แค่ว่าตอนที่แปลบรรทัดสุดท้ายเสร็จเราอดใจหายใจไม่ได้เลย เหมือนกับ
ออกเดินทางกับเพื่อนอยู่ดีๆ พอรู้ตัวอีกทีที่ริบนี้ก็จบลงเสียแล้ว

นับตั้งแต่ได้เริ่มแปลหนังสือในจักรวาลนี้ เราก็รู้สึกผูกพันกับตัวละคร
มากขึ้นเรื่อยๆ จนพาให้รู้สึกเหงาอย่างบอกไม่ถูกพอมันจบลง และอย่างไร
ก็ต้องขอขอบคุณทุกคนที่ติดตามกันมาจนถึงตอนนี้นะคะ

เส้นเขียนเฟิงจะแก้ไขความผิดพลาดในอดีตแล้วไขว่คว้าคนรักกับ
บุตรชายกลับมาได้หรือไม่ เย่ยจินจะยอมเปิดใจให้โอกาสเส้นเขียนเฟิง
อีกครั้งไหม ฉินเส้าอวี๋จะถอนพิษให้เส้นเขียนเฟิงสำเร็จหรือเปล่า แล้ว
เส้นเขียนเฟิงจะเลือกอะไรระหว่างการกลับสู่โลกเดิมหรือรั้งอยู่ข้างกาย
ฉินเส้าอวี๋ คำตอบทุกอย่างอยู่ใน *ทวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์* พันลึก เล่มนี้
แล้วค่ะ

ไฉ่ฉิง
ผู้แปล

บทที่ 137

พีใหญ่ปรากฏตัว!

เจ้าหุบเขาเยี่ยประหม่าเหลือหลาย!

ตกดีกวันนี้ พิษหมันต์ของเส้นเชียนหลังกำเรบขึ้นอีกครั้งดังคาด แม้จะตีมยาฤทธิ์ร้อนไปแล้ว แต่ก็ยังหนาวเหน็บเข้ากระดูก เจ็บปวดจนแทบจะหมดความรู้สึกเลยทีเดียว

ฉินเส้าอวี๋กอดเขาไว้แน่น ทั้งโมโหทั้งรู้สึกผิดจนอยากจะแทงตัวเองสักแผล เดิมทีคิดว่าจะปกป้องอีกฝ่ายได้อย่างสมบูรณ์แล้ว แต่ก็ยังถูกคนลอบทำร้ายต่อหน้าต่อตา หากตอนนั้นตัวเองไม่ได้มัวแต่ใจจดใจจ่อกับเวทึประลองเกินไป เขาคงไม่ต้องทุกข์ทรมานเช่นนี้

ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานเท่าไร ความเจ็บปวดถึงทุเลาลงบ้างในที่สุด เส้นเชียนหลังเหง้อเย็นชุ่มไปทั่วทั้งร่าง ดวงหน้าภายใต้แสงจันทร์นั้นซีดขาวจนแทบจะโปร่งใส

“ยังเจ็บอยู่หรือไม่” ฉินเส้าอวี๋ขอบตาแดงเรื่อ

เส้นเชียนหลังส่งยิ้มให้ “ข้าไม่เป็นอะไร”

น้ำเสียงราวกับพูดพึมพำ แผลเบาจนแทบจะไม่ได้ยิน ทว่ายามกระทบเข้าหูฉินเส้าอวี๋กลับเป็นดั่งมีดกรีดหัวใจ

“ข้าจะเรียกเยี่ยจิ้นมาช่วยตรวจเจ้า” ฉินเส้าอวี๋ลุกขึ้นนั่ง

“ไม่ต้องหรอก” เส้นเชียนหลังดึงแขนเสื้อเขาไว้ “ทนอีกหน่อยเดี๋ยวมันก็ผ่านไป เจ้าอยู่เป็นเพื่อนข้าก็พอแล้ว”

“โทษข้าหรือไม่” ฉินเส้าอวี๋ไล่นิ้วโป้งกับพวงแก้มเขา

เส้นเขียนหลังสายหน้า

“ไม่ต้องรู้ความขนาดนี้ก็ได้” ฉินเส้าอวี๋ยิ้มขึ้น “เป็นข้าที่ทำให้เจ้าต้องเป็นเช่นนี้ ถ้าได้ยินเจ้าดำซ้ำสักคำสองคำ ข้าคงจะสบายใจกว่านี้”

“อืม” เส้นเขียนหลังจับนิ้วของเขาไว้ “ตอนนี้ไม่มีแรง เก็บเอาไว้ก่อน”

“จับ!” เหมาฉิวเพิ่งส่งเสียงร้องเรียกอยู่นอกห้องไปคำเดียว องครักษ์เงาก็หนีบจะงอยปากเสียแล้ว

ช่างโหดร้ายทารุณจริง ๆ!

“ส่งมาให้ข้าเถอะ” เยี่ยจิ้นได้ยินเสียงความเคลือบไหวจึงเดินออกมาจากในห้อง

“ไม่ได้ขอรับ” องครักษ์เงาส่ายหน้า “ท่านประมุขสั่งเอาไว้ว่า ให้เจ้าหุบเขาเยี่ยพักผ่อนให้เต็มอืม”

เยี่ยจิ้นกล่าว “ไม่เป็นไร ตอนกลางคืนมันว่าง่ายมาก แล้วก็ไม่ได้ชุกชนอะไรด้วย”

เพิ่งพูดไม่ทันขาดคำ เหมาฉิวก็ดิ้นหลุดจากมือขององครักษ์เงา วิ่งรู้ดีไปถึงหน้าประตูห้องนอนแล้วพุ่งตัวเข้าไปราวกับกระสุนปืนใหญ่!

กระตังหันต่างก็ไม่ยอมเข้า แสดงว่าร้อนรนใจที่สุดเลย

“จับ!” เหมาฉิวถลาขึ้นไปบนเตียงเส้นเขียนหลัง ก่อนจะฉวยไถ่ร่างบุกปุยุของมันกับเขา

“ท่านประมุข” องครักษ์เงายืนใจเต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ อยู่ตรงหน้าประตู “ข้าเหนื่อยไม่กล้าลงมือรุนแรง กลัวว่าจะทำเพ็งหวงน้อยบาดเจ็บขอรับ”

ฉินเส้าอวี๋ “ออกไปเถอะ ไม่เป็นไร ให้มันอยู่เป็นเพื่อนหลังเออร์ลักพักแล้วกัน”

“ขอรับ” องครักษ์เงาพुरुลมหายใจ

“หากไม่เจ็บแล้ว อย่าลืมหินยาเม็ดบนโต๊ะด้วย” เยี่ยจิ้นยื่นศิระชะเข้ามากำชับ

ฉินเส้าอวี๋พยักหน้า “ขอบคุณมาก”

เหมาฉิวโง่ตัวไต่อุ้งมือเส้นเขียนหลัง ก่อนจะส่ายหัวใช้ไปมาอย่าง

นำรึกนำเอ็นดู

“ยากนักที่จะเห็นมันว่าง่ายขนาดนี้” ฉินเส้าอวี๋จิ้มพุงลูกชาย
เหมาฉิวเดินตัวมเตี้ยมโดดลงจากเตียง ก่อนจะมุดเข้าไปใต้เตียงอย่าง
รวดเร็ว แล้วใช้กรงเล็บตะเกกलोंงน้อยใบหนึ่งออกมา ช่างในนั้นเต็มไปด้วย
อัญมณีล้ำค่า

แต่ดูก็รู้แล้วว่าเป็นเคราะห์ดีมีเงิน ช่างร่ำรวยเหลือเกิน!

ฉินเส้าอวี๋พลันวุ่นวายใจ “มันไปเอาของพวกนี้มาจากไหน”

เส้นเขียนหลังเองก็นึกขึ้น ทันหันหน้าไปมองมัน

เหมาฉิวค้นหาของในกล่องอย่างเอาจริงเอาจริง สุดท้ายก็เจอพลอย
ตาแมวสีงามที่สุด จากนั้นมันก็คาบสายคล้องกระโหลกขึ้นไปบนเตียง วาง
ไว้บนฝ่ามือเส้นเขียนหลัง

ฉินเส้าอวี๋ดีดกะโหลกมัน “ไม่มีของข้าเธอะ”

เหมาฉิวหันหัวโดดลงจากเตียงแล้วใช้กรงเล็บน้อยๆ ตะเกกलोंงใบนั้น
กลับเข้าไปใต้เตียง มีหน้าซำยังลากผ้าซีริ่วมาคลุมไว้อีกต่างหาก ซุกซ่อนไว้
ได้อย่างดีเยี่ยม

สมแล้วที่เป็นสายเลือดของคุณชายเส้น เจ้าแผนการที่สุด!

“ลูกชายโตแล้ว” ฉินเส้าอวี๋หยิบพลอยตาแมวขึ้นมาเบี่ยงหน้าเส้น-
เขียนหลัง “รู้จักมอบของให้เจ้าด้วย”

เส้นเขียนหลังหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เหมาฉิวเอนขึ้นเตียงไปตะ
ฉินเส้าอวี๋ด้วยกรงเล็บน้อยๆ...ไม่ได้ให้ท่านสักหน่อย รีบวางลงเลยนะ!

ฉินเส้าอวี๋หลุดซ่าแล้ววางอัญมณีกลับลงบนฝ่ามือเส้นเขียนหลัง

เหมาฉิวสะบัดหัวด้วยความพึงพอใจ ก่อนจะขดตัวเป็นก้อนกลม
กระจริดคุดคู้ข้างกายเส้นเขียนหลัง อยู่เป็นเพื่อนเขาอย่างสงบเสงี่ยม

“ให้มันไปห้องพี่สามเถอะ” เส้นเขียนหลังเอ่ย “ชินพิษกำเรียบขึ้นมา
มันจะไววายอีก”

ฉินเส้าอวี๋เชื่อฟังทำตาม หนีบลูกชายขึ้นแล้วโยนออกไปนอกหน้าต่าง
เส้นเขียนหลัง “...”

ฉันทหมายถึงให้นายอู๋มันออกไปต่างหาก!

โชคดีที่องค์กรกึ่งเงาด้านนอกหน้าต่างเตรียมมาตรการป้องกันเอาไว้
นานแล้ว จึงรับประมุขน้อยบ้านตนเองไว้สำเร็จ

“จิบ!” กรงเล็บทั้งสองข้างของหมาฉิวเกาะเกี่ยวกัน แกว่ตาตุงงวย
อย่างยิ่ง

เมื่อตะก็เกิดเรื่องอะไรขึ้นนะ!

ฮวถั่งผลักเปิดประตูลานเล็ก หัวห้อยสามสี่ห่อเดินเข้ามา พอเห็น
สถานการณ์ก็นิ้วหน้า “พวกเจ้ามายืนตรงนี้นักทำไม”

องค์กรกึ่งเงาตอบเป็นเสียงเดียวกัน “ปกป้องคุ้มครองประมุขน้อย
ขอรับ”

หมาฉิวกางปีกสั้นบ้อมไปทางฮวถั่ง...เค้าจะไปหาก้อนนุ่มนึ่ม!

ฮวถั่งส่งยาให้องค์กรกึ่งเงาคนหนึ่ง ก่อนจะรับหมาฉิวมาถือไว้
“คืนนี้ทั้งคุณชายและเจ้าหญิงเขาเยี้ยล่วนต้องพักผ่อนให้เต็มที่ มอบมันให้เข้า
ก็ได้”

“ขอรับ” องค์กรกึ่งเงารับคำสั่ง จากนั้นก็ไว้อาลัยให้เสียอยู่อยู่ในใจ
สายตาประมุขน้อยมองไปตรงไหนเนี่ย

ช่างพาให้คนรุ่นวายใจเหลือเกิน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคืนนี้เป็นอีกคืนที่ทุกข์ทรมานสำหรับเส้นเชียนหลัง
ยากนักกว่าจะผืนทนจนถึงยามฟ้าสาง เพราะเจ้าตัวต้องสลับสลับกับพื้น
ไปหลายต่อหลายรอบทีเดียว

องค์กรกึ่งเงาตำน้ำสุมุนไปพรฤทธิ์ร้อนสำหรับอาบรอไว้นานแล้ว
ฉินเส้าอวีช่วยชะล้างเหงื่อเย็นให้อย่างละเอียดลออ หลังจากเช็ดเนื้อเช็ดตัว
จนแห้งก็จับชุกกลับไปอยู่ใต้ผ้านวมผืนโต ก่อนจะก้มลงจุมพิตริมฝีปาก
แห้งผากคู่นั้น

“ง่วง” เส้นเชียนหลังไม่อยากแม้แต่จะลืมตา

“หลับเถอะ” ฉินเส้าอวีช่วยเขาเหน็บมุ่มผ้าห่มให้เรียบร้อย “แต่ยวก็
ไม่เจ็บแล้ว”

เส้นเชียนหลังส่งเสียงอึมทึหนึ่ง แล้วก็คล้ายกับล่องสู่แดนฝันภายใน

ชั่วอึดใจ

ฉินเส้าอวี๋หยิบกล่องยาตรงข้างโต๊ะมา ก่อนจะเซ็ดบาดแผลกลางฝ่ามือให้เขาเบาๆ ถึงจะระวังเต็มที่แล้วก็ตาม ทว่าก็ยังปลั่งเปลือปล้อยให้เขาจิกมือตัวเองจนเป็นแผลได้ ทั้งที่กระหังประคองไว้ในมือก็ยังคงลื่นล้นแฉะๆ กลับได้แต่ต้องมองเขาทนทุกข์ทรมานโดยที่ไม่อาจทำอะไรได้ หากไม่ใช่เพราะเจ้าคนที่ลอบสังหารมันตายไปแล้ว ฉินเส้าอวี๋จะจับมันมาลับเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นมอบความเจ็บปวดทรมานนี้กลับคืนให้มันเป็นร้อยเป็นพันเท่า

“เส้าอวี๋” เยี่ยจินเคาะประตูอยู่ด้านนอก “หลิงเออร์เป็นอย่างไรบ้าง”

ฉินเส้าอวี๋สอดมือของเส้นเขียนหลังกลับเข้าไปใต้ผ้าห่ม ลูกขึ้นไปเปิดประตู “เจ็บมาทั้งคืน ตอนนี้อยู่สบายแล้ว”

“ไม่เป็นอะไรอย่างอื่นก็ดีแล้ว” เยี่ยจินพรุลมหายใจ ถูงใต้ตาคูคล้ำเล็กน้อย

“ไม่พักผ่อนให้ดี ๆ เสา” ฉินเส้าอวี๋นวดหน้า

“เป็นห่วงเรื่องพิษของเขา กลัวว่าจะเกิดเรื่อง” เยี่ยจินมองอีกฝ่าย “อย่างไรชะพิษก็ได้กำเริบเป็นหนแรก ข้าไม่กล้าลั่นเลย”

“ขอบคุณมาก” ฉินเส้าอวี๋ตอบๆ บ่าเยี่ยจิน “ลำบากเจ้าแล้ว”

“อย่างนั้นข้าจะไปหลับสักงีบ” เยี่ยจินอ้าปากหา ก่อนจะหันหลังเดินกลับห้องตัวเองไป กระทั่งตอนที่เจ้าตัวเฟิงปิดประตูห้องก็มีใครบางคนเดินเข้าลานมา

“เขียนเฟิง?” ฉินเส้าอวี๋ประหลาดใจ

เยี่ยจินตกใจจนประหม่าทันที พลันหมอบกระแทงสองดูด้านนอกผ่านช่องประตู!

“ระหว่างทางข้าได้ยินมาว่าหลิงเออร์บาดเจ็บ” เส้นเขียนเฟิงถาม “มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“เรื่องมันยาว แต่ยามนี้ไม่เป็นอะไรแล้ว เจ้าไม่ต้องกังวล” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “ตอนนี้เขากำลังพักผ่อนอยู่ ข้าจะรีบพาเขาไปหนานไห้โดยเร็วที่สุด”

“เสียวจินเส้า” เส้นเขียนเฟิงมองไปรอบๆ

ฉินเส้าอวี๋ชี้ไปที่ประตูห้องบานหนึ่ง

เย้ย ๆ ทำไมนี่จะซี้ก็ซี้แบบนี้เล่า! เย้ยจิ้นตื่นตระหนก ใจคิด
แผ่นหนีกลับขึ้นไปบนเตียงตามสัญญาตามสัญญา ปรากฏว่าดันเวียนหัวหน้ามืด
จริง ๆ ภาพเบื้องหน้าจึงดับวูบก่อนจะล้มกระแทกโต๊ะตั้งโครม

ด้วยเหตุนี้เมื่อเส้นเชียนเฟิงผลักเปิดประตูห้องเข้ามา ภาพที่เห็นคือ
เจ้าหูบเขาเย้ยนั่งอยู่บนพื้นโดยมีเศษถ้วยชาแตกกระจัดกระจายอยู่รอบ ๆ
เรียกว่าน่าอัศจรรย์หน้ากว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

“พี่ใหญ่!” เส้นเชียนฟานที่ได้ยินข่าวก็รีบรุดมาที่ลานเล็กเช่นกัน

ปรากฏว่ากลับเห็นพี่ชายตนปิดประตูใส่พอดี

เส้นเชียนฟาน “...”

เป็นพี่น้องคลานตามกันมาที่ไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายปีแท้ ๆ ทำไม
ถึงทำกันแบบนี้เล่า!

องครักษ์เงาหนึ่งของอยู่บนหลังคา มองเขาด้วยสายตาเปี่ยมความ
เห็นอกเห็นใจ

“เจ้าเป็นอะไรหรือไม่” เส้นเชียนเฟิงก้าวเข้าไปหา ก่อนจะอุ้มเย้ยจิ้น
ขึ้นจากพื้น

ตามตัวเจ้าหูบเขาเย้ยมีแต่ใบชาสภาพและเหะ เขาไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี
ร่างกายก็แข็งทื่อไปหมด จึงได้แต่นั่งเงียบไม่พูดไม่จา แสร้งทำเป็นเฉยเมย
เส้นเชียนเฟิงวางคนลงบนเก้าอี้ ก่อนจะหาผ้าเช็ดหน้ามาช่วยซับน้ำ
บนร่างเขาจนแห้ง

“เจ้ามาทำอะไร” เย้ยจิ้นคั้นคำพูดออกมาอย่างยากลำบาก

“ข้าอยากมาตั้งนานแล้ว” เส้นเชียนเฟิงนั่งลงข้างเขา “เพียงแต่เงินหรือ
มอบหมายให้เข้าไปหาสมุนไพรมนุษย์ ถึงได้ล่าเข้ามาหลายต่อหลายวัน
ขนาดนี้”

“หาสมุนไพรมนุษย์อะไร” เย้ยจิ้นมีนิสัยสนใจใคร่รู้กับเรื่องพรรคนี้อยู่แล้ว!

“อันนี้” เส้นเชียนเฟิงล้วงเอาสมุนไพรมนุษย์หนึ่งก้อนออกมาจากห่อผ้า

“อยู่บนหน้าผาสูงต้องเปลื้องน้ำพักน้ำแรงไปมากทีเดียว”

“มันคือหญ้าเมฆาอัสดง” เย้ยจิ้นยกจรวดจุกลองดมดู ก่อนจะบ่นปาก
“ไม่ยุติธรรม”

“ไม่ยุติธรรมอะไร” เลิ่นเซี่ยนเฟิงถาม

“เส้าอวี๋เคยถูกพิษเมื่อหลายปีก่อนตอนอยู่ที่ซือวี เจ้านี่ช่วยฟื้นฟูร่างกายให้เขาได้” เยี่ยจิ้นกล่าว “มีสิทธิ์อะไรให้เจ้าเสี่ยงอันตรายไปเก็บสมุนไพรบนหน้าผาให้เขา”

เลิ่นเซี่ยนเฟิงหลุดคำ “เป็นห่วงข้าหรือ”

“เจ้าคิดมากไปแล้ว” เยี่ยจิ้นถูกสะกิดต่อมเขินอายจนกลายเป็นโทสะเข้าอย่างจัง จึงทิ้งสมุนไพรในมือแล้วลุกขึ้นยืนด้วยท่าทีเย็นชา “ออกไปบิดาจะพักผ่อนแล้ว”

“เจ้าควรพักผ่อนจริงๆ” เลิ่นเซี่ยนเฟิงเดินตามหลังเขาพลางเอ่ย “สีหน้าอย่าแย่มากเพียงนี้ ดูท่าแล้วที่หาลิงเออร์พิชากาเรียบไปเมื่อคืนคงพานพาให้เจ้าไม่ค่อยได้นอนไปด้วยสินะ”

“รู้แล้วก็รีบออกไปซะสิ” เยี่ยจิ้นห่อตัวด้วยผ้าห่ม

เลิ่นเซี่ยนเฟิงตั้งเข่าออกมา

“จะทำอะไร!” เยี่ยจิ้นพิโรธโกรธเกรี้ยว!

“เสื้อผ้าขึ้นหมดแล้ว ถอดออกก่อนแล้วค่อยนอน” เลิ่นเซี่ยนเฟิงกล่าว

เยี่ยจิ้น “...”

“ข้าจะอยู่นอกประตูนี้” เลิ่นเซี่ยนเฟิงเอ่ย “ถ้ามีอะไรก็เรียกข้าได้ทุกเมื่อ”

เจ้าหูบเขาเยี่ยช่างปากไม่ตรงกับใจ ไม่ยอมอมแม้แต่จะมองอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

ดีที่เลิ่นเซี่ยนเฟิงคุ้นชินกับนิสัยของอีกฝ่ายแล้วจึงไม่ได้โมโห หลังจากช่วยเขาจัดหมอนเสร็จก็ออกจากห้องไป

เลิ่นเซี่ยนฟานกำลังนั่งดื่มชาอยู่ในลาน

เลิ่นเซี่ยนเฟิงเดินเข้าไปตบบาลเขาหนึ่งผาดอย่างไม่ลังเล “ใจกล้าไม่น้อยทีเดียว บังอาจแอบฟังข้า”

เลิ่นเซี่ยนฟาน “...”

นี่กว่าซ่อนตัวเป็นอย่างไรดีแล้วเชียว ทำไมยังถูกจับได้อีกเล่า!

“หลังเออร์ถูกใครทำร้ายมาก่อนแน่” เลื่อนเขียนเพิงนั่งลงตรงข้ามเลื่อนเขียนพาน “เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงไม่กี่วันนี้ให้ข้าฟังที คัดมาเฉพาะประเด็นสำคัญ”

“เป็นชาวชื่อวี้อริบ” เลื่อนเขียนพานเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟังคร่าว ๆ ก่อนจะกล่าว “แต่เมื่อครู่ข้าถามเส้าอวีมา ตอนนี้อหลังเออร์ไม่เป็นอะไรแล้ว”

“ตัวนไปเยว่อุปนิสัยเป็นอย่างไร” เลื่อนเขียนเพิงถาม

เลื่อนเขียนพานตอบ “เหมือนกับคำรำลือในยุทธภพ แต่ท่าทีของฝ่าบาทที่มีต่อเขาไม่ค่อยชัดเจนนัก ดูไม่ออกว่าต่อไปพระองค์ทรงวางแผนจะเก็บเอาไว้หรือจะสังหารทิ้งกันแน่”

เลื่อนเขียนเพิง “เรื่องกายภาคหน้าเอาไว้ค่อยว่ากัน เรื่องเร่งด่วนที่สุดในเวลานี้คือหลังเออร์ สองดินแดนจวนจะรบพุ่งกันเต็มที่ ให้เส้าอวีรีบปลืกตัวออกไปยังเร็วเท่าไรรยังดี ไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลาอยู่ที่นี้”

“ข้าเองก็คิดเช่นนั้น” เลื่อนเขียนพานพยักหน้า “แม้บอกว่าฝ่าบาทมีพระประสงค์จะให้เส้าอวีนำทัพไปซีเปย แต่ในเมื่อเกิดเรื่องพรรคนี้ขึ้นมา พระองค์ก็ไม่น่าจะบีบบังคับคนให้ลำบากใจหรอก”

“ฝ่าบาททรงอยู่ที่ใด” เลื่อนเขียนเพิงไถ่ถาม

“จวนสกุลโจว” เลื่อนเขียนพานตอบ “แต่เวลานี้ข้าต้องแสวงหาเป็นถูกตัวนไปเยว่ทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจไปจากที่นี่ได้ชั่วคราว”

“อย่าปล่อยให้อาการบาดเจ็บของหลังเออร์ทำลายแผนการของฝ่าบาท เจ้าจงทำตามแผนที่วางไว้ มิเช่นนั้นสถานการณ์จะไม่เป็นผลดีต่อทุกคน” เลื่อนเขียนเพิงกล่าว

“เข้าใจแล้ว” เลื่อนเขียนพานผงกศีรษะ “วางใจเถอะ ข้ารู้ว่าอะไรควรไม่ควร”

บทที่ 138

ทำไมท่านถึงยอมออกมาย่าง ๆ อย่างนี้เล่า!

ลัมกับกาน้ำชา

เลียนแบบเฟิ่งหวงน้อยยังดีซะกว่า!

ตกบ้าย ในวันเดียวกัน องค์กรฯเงากลั้มมารายงานว่า ชาวบ้านในเมืองต่างโจ๊ะจันกันว่าเส้นเซียนฟานถูกซีหนานหวังทำร้ายบนเวทีประลองจนบาดเจ็บหนัก เป็นตายยังไม่ทราบชะตากรรม เส้นเซียนหลงเองก็ถูกลอบทำร้าย บัญหาและอุปสรรคสารพัดสารพันล้วนมีทั้งนั้น เรียกว่ายุ่งเหยิงวุ่นวายสิ้นดี

“วุ่นวายสักหน่อยก็ไม่ใช่ไม่ดี” เส้นเซียนเฟิ่งเอ่ย “อย่างน้อยที่สุดเป้าหมายของฝ่าบาทก็ลุล่วงแล้ว”

“ตามแผนการที่วางไว้ อีกไม่นานตัวไปเยว่ก็จะเคลื่อนทัพ ต่อให้เป็นการแสดง แต่เกรงว่าซีหนานคงเกิดความโกลาหลครั้งใหญ่ รีบออกไปให้เร็วที่สุดจะดีกว่า” เส้นเซียนฟานกล่าว

ฉินเส้าอวี๋เอ่ย “ให้หลิงเอ๋อร์พักผ่อนอีกสักวัน มะรินข้าค่อยพาเขาไป ฟุ่งนี้ข้าจะไปขอพระราชทานอภัยโทษจากฝ่าบาท”

“ข้าจะไปกับเจ้า” เส้นเซียนเฟิ่งกล่าว “จะอย่างไรน้องชายสองคนของข้าต่างก็พัวพันกับเรื่องนี้ แม้ว่าหุนหันเข้าเฝ้าเช่นนี้จะเสียมรยาทไปสักหน่อย แต่ก็เข้าใจได้”

“ก็ดีซอร์บ” เส้นเซียนฟานผงกศีรษะ “หากปล่อยให้เส้าอวี๋ไปคนเดียว

ข้ากลัวจริงๆ ว่าหากเขากับฝ่าบาทขัดแย้งกันขึ้นมาจะเกิดเรื่อง”

“ข้าแค้นอยากพาหญิงเฮอร์ไปหนานให้อย่างราบรื่นเท่านั้น ไม่ได้มีอะไรนอกเหนือไปจากนี้” ฉินเส้าอวี๋นี้หัวหน้า “ถ้าฝ่าบาทไม่มีเจตนาจะทำให้ลำบากใจ ข้ายอมไม่มีทางบาดหมางกับพระองค์”

“ต่อให้ฝ่าบาททำให้เจ้าลำบากใจ เจ้าก็ต้องระงับอารมณ์ไว้” เสียนเซียนเฟิงตบป้าอีกฝ่าย “อย่างไรเสียพระองค์ก็เป็นจักรพรรดิองค์ปัจจุบันไม่ควรมูทะลวงวาม”

“เป็นจักรพรรดิแล้วอย่างไร” ดวงตาฉินเส้าอวี๋แฝงแววเกรี้ยวกราดดุตัน “หากหญิงเฮอร์เป็นอะไรไป ต่อให้เป็นจักรพรรดิสวรรค์ ข้าก็จะคิดบัญชีกับเขาให้หมดจดครบถ้วน”

องค์รัชเงาหนึ่งยองอยู่บนหลังคา แวดตาเป็นประกายวิบวับไปด้วยความเห็ดทุนชูอย่างหน้ามืดตามัว

ประมุขบ้านข้าช่างอหังการแท้ๆ!

แค่ดูก็รู้ว่าเป็นบิดาแท้ๆ ของประมุขน้อย!

ถึงเจ้าตัวจะชอบทำตัวโหดร้ายกับประมุขน้อยเป็นประจำก็เถอะ!

แต่อย่างไรเสียก็เป็นบิดาบังเกิดเกล้า!

เหมาะสมแล้ว!

ต้องใช้แน่นอน!

เสียนเซียนฟานถอนหายใจ “ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นห่วงหญิงเฮอร์ แต่คำพูดเช่นนี้กล่าวแต่ต่อหน้าพี่น้องและคนกันเองก็พอ หากผู้มีเจตนาร้ายมาได้ยื่นเข้าจะเกิดเรื่องเอา”

เสียนเซียนเฟิงเอ่ย “ต่อให้ฝ่าบาททรงไม่เห็นด้วย ข้าก็จะคิดหาวิธีให้เจ้าแยกตัวไปอยู่ดี ถึงแม้จะเป็นการคิดอ่านเพื่อหญิงเฮอร์ก็ตามที แต่วิธีแก้ปัญหานี้ยิ่งรอบคอบรัดกุมเท่าไรยิ่งดี”

“ข้าจะกลับห้องไปอยู่เป็นเพื่อนเขา” ฉินเส้าอวี๋หงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัดว่าแล้วก็หันหลังเดินเข้าห้องไป

เสียนเซียนฟานระอใจ “ทั้งที่มีนิสัยสุขุมลุ่มลึกแท้ๆ ยากนักที่จะเห็นเขาวู่วามเช่นนี้”

“พิษของหลิงเออร์ซังจะทำเจ็บที่ขึ้นเรื่อย ๆ เขาคงคุมอารมณ์ไม่อยู่แล้ว” เลิ่นเซียนเฟิงเอ่ย “ได้แต่หวังว่าทางฝ่าบาทจะไม่เกิดเรื่องเหนื่อความคาดหมายขึ้น”

“ไม่น่าจะเกิดอะไรขึ้นหรอกขอรับ” เลิ่นเซียนฟานกล่าว “ต่อให้เส้าอวี๋ไม่ยินยอมนำทัพให้ ก็ไม่มีทางกระทบการรบพุ่งกันระหว่างซีหนานกับซีเปย ยิ่งไปกว่านั้นหลิงเออร์ซังยังถูกพิษไม่หาย หากฝ่าบาททรงตั้งต้นจะทำตามพระทัยก็เท่ากับล่วงเกินทั้งวังจ्यूอิงและปราสาทเซาสุริยันจันทรานในคราวเดียวกัน เรียกว่าได้ไม่คุ้มเสียเลย”

หากแผ่นดินเป็นปึกแผ่นมั่นคง จะมีเรื่องบาดหมางกับสำนักในยุทธภพสักสองสามแห่งย่อมไม่เป็นอะไร ทว่าเวลานี้ชายแดนรบพุ่งไม่หยุดหย่อน ท้องพระคลังขาดแคลนเงินทองเสบียงอาหาร ราชสำนักไร้กำลังจะเคลื่อนพลปราบจลาจลภายในอาณาจักร หนักถึงขั้นต้องขอให้บรรดาสำนักใหญ่มาช่วยกำราบโจรภพ ฉูเยวี่ยนเองก็ย่อมระจ่างในข้อนี้

“สถานการณ์เลวร้ายที่สุดก็มีแค่ฝ่าบาททรงจัดบัญชาครั้งนี้ไว้ รอภายหลังภาคหน้าปึกกล้าหาแข็งเมื่อไหร่ค่อยมาคิดบัญชา” เลิ่นเซียนเฟิงเอ่ย “ปราสาทเซาสุริยันจันทรานและวังจ्यूอิงล้วนอยู่ห่างจากเมืองหลวงนับพันลี้ ข้ากับเส้าอวี๋นั้นยังไม่เท่าไรหรื น้อยนักที่เราจะติดต่อกับราชสำนัก แต่เจ้าที่มีฐานะเป็นขุนนางเกรงว่าจะได้รับผลกระทบ”

“เช่นนั้นแล้วอย่างไร” เลิ่นเซียนฟานสีหน้าผ่อนคลาย “เป็นขุนนางไม่ได้ก็ไม่มีมันแล้ว กล่าวปราสาทเซาสุริยันจันทรานจะเลี้ยงข้าไมไหวหรือร้ายที่สุดก็แค่ไปเป็นกาฝากกินนอนอยู่วังจ्यूอิง หนนี้จะพูดอย่างไรก็นับว่าข้าช่วยรักษากรรยาเขาขอรับ ต้องเอาค่าตอบแทนกันหน่อยสิ”

เลิ่นเซียนเฟิงหลุดหัวเราะ “ก็ดี กลับมาช่วยพี่ใหญ่ทำงาน อยู่น้อยก็ยังมือสเรีกว่าเป็นขุนนาง”

“พี่ใหญ่กับพี่สามคุยอะไรกันอยู่” เลิ่นเซียนหลิงนอนอยู่บนเตียง ได้ยินเพียงในลานเรือนมีคนพูดคุยกัน

“เรื่องในยุทธภพนะ” ฉินเส้าอวี๋ป้อนน้ำให้เขาดื่ม “รู้สึกดีขึ้นหรือยัง”

“อืม” เส้นเขียนหลังตอบ “เมื่อครูู้ข้าฝืนด้วยละ”

“ฝืนเห็นอะไรหรือ” ฉินเส้าอวีว้างถ้วยน้ำลงข้างเตียง ก่อนจะช่วยเช็ดปากให้

ฝันว่าได้กลับไป...เส้นเขียนหลังไม่ได้พูดออกมา

ถึงจะได้เห็นคอมพิวเตอร์ ทีวี กับรถสปอร์ตอีกครั้งก็เถอะ แต่พอตื่นมาก็ยังอยากจะทำอยู่ที่นั่นต่ออยู่ดี

ต่อให้ถูกพิษแสนทุกข์ทรมาน แต่ไม่คิดจะกลับไปแล้ว เพราะเขาอยากอยู่ที่นั่นกับอีกฝ่ายไปตลอด

“นี่ก็ไม่ออกก็ไม่ต้องเล่าแล้ว” ฉินเส้าอวีช่วยกระชับผ้าคาดเอวให้ “กินอะไรหน่อยดีหรือไม่ ห้องครัวคอยอุ่นอาหารไว้ให้อยู่”

“ไม่อยากกิน” เส้นเขียนหลังส่ายหน้า

“ไม่ได้” ฉินเส้าอวีกุมมือเขา “จะมากจะน้อยก็กินสักคำเถอะ มิเช่นนั้นร่างกายจะทนไม่ไหว”

เค่น้อยแซ่เส้นครุ่นคิด “อย่างนั้นข้าจะกินพระกระโดดกำแพง” ถึงได้บอกอย่างไรเล่าว่าภรรยาที่นั่นเลี้ยงยากยิ่ง ของกินที่โปรดปรานล้วนแต่แพงหูฉี่ทั้งนั้น!

โชคดีที่วังจยอิ่งร่ำรวยเงินทอง ไม่อย่างนั้นคงเลี้ยงดูไม่ไหวเป็นแน่

“ได้” ฉินเส้าอวีหัวเราะหึๆ ก่อนจะโน้มตัวเข้าไปจูบเขา “เป็นเด็กดีจริงเชียว”

“พระกระโดดกำแพง?” เส้นเขียนเฟิงกับเส้นเขียนฟานที่อยู่ใกล้กันตื่นตะลึง ล้มปวยอยู่ไม่ใช่ว่าควรกินอาหารรสอ่อนอย่างโจ๊กหรือบะหมี่หรือกหรือ ทำไมถึงอยากกินเจ้านี่เสียเล่า

“เราจะไปซื้อมาเดี๋ยวนี้ขอรับ” องครักษ์เงาวิ่งปรี๊ดออกไปเร็วรี

“ซื้อเผื่อข้าสักโถสิ” เส้นเขียนเฟิงร้องสั่งตามหลัง

“ขอรับ!” เพียงชั่วพริบตาองครักษ์เงาก็วิ่งหายไปไม่เหลือเงา แต่เขาก็รู้ว่าอยากรีบไปซื้อกลับมาให้นายหญิง!

“ท่านก็จะกินด้วยหรือ” เส้นเขียนฟานงุนงง

“ให้คนอื่น” เลิ่นเซี่ยนเฟิงตอบเสียงๆ

“อ้อ” เลิ่นเซี่ยนฟานพลันเข้าใจแจ่มแจ้ง “ให้เจ้าหุบเขาเยี่ยนนี่เอง”

เลิ่นเซี่ยนเฟิง “...”

“ข้าทำไม” เยี่ยจิ้นอุ๋่มเหมาฉิวเดินมาพอดี พอได้ยินก็เอ่ยถามด้วย

ความสงสัย

เลิ่นเซี่ยนฟานตอบทันควัน “เมื่อครูพี่ใหญ่ของข้าเพิ่งจะส่งคนไปซื้อ
พระกระโดดกำแพงมาให้เจ้า!”

เลิ่นเซี่ยนเฟิงลอบกัดฟัน แน่จริงเจ้าก็ตอบให้ไวกว่านี้สิ!

“ใครเขาอยากจะกินของพรรคนี้นั้น!” เจ้าหุบเขาเยี่ยนเดินสะบัดสะบิ้ง
ไปทางห้องนอน

“อย่างนั้นเราออกไปกินข้าวข้างนอกกันดีหรือไม่” เลิ่นเซี่ยนเฟิงถาม
ไล่หลังเขา

“ไม่ไป” เยี่ยจิ้นเปิดประตู ซ่างเยินซาไร้อารมณ์เหลือเกิน

เลิ่นเซี่ยนฟานมองพี่ชายตัวเองด้วยสายตาเปี่ยมความเห็นอกเห็นใจ

เลิ่นเซี่ยนเฟิงฟาดฝ่ามือตีแสงหน้าน้องชาย

เลิ่นเซี่ยนฟาน “...”

พี่ใหญ่ยังมีเหตุมีผลบ้างหรือเปล่า ข้ายังไม่ทันได้พูดอะไรสักคำ

เลยนะ!

“เสียวจิน” เลิ่นเซี่ยนเฟิงไปเคาะประตู

“มีอะไร!” เจ้าหุบเขาเยี่ยนเกรี้ยวกราดอย่างยิ่ง!

“ข้าเข้าไปได้หรือไม่” เลิ่นเซี่ยนเฟิงถาม

“ไม่ได้!” ซ่างปากไม่ตรงกับใจเลย!

เลิ่นเซี่ยนฟานที่มองอยู่ด้านหลังถึงกับถอนหายใจ ขึ้นเป็นอย่างนี้
ต่อไป ชีวิตนี้ท่านก็เลิกคิดจะได้เข้าไปเลย! ในฐานะน้องชายแสนดี
ผู้คอยคิดอ่านแทนพี่ใหญ่ตลอดเวลา เลิ่นเซี่ยนฟานจึงฟาดฝ่ามือเปิดประตู
ก่อนจะถีบพี่ชายของตนเข้าไป

กระทำการรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ว่องไวเป็นที่สุด!

“จิบ!” เดิมทีเหมาฉิวกำลังกินแตงหวานอยู่บนโต๊ะ พอเห็นใครบางคน

พุ่งเข้ามากระทบกันทันทีถึงกับปีกลั่นป้อมออกอย่างระแวงระวังทันที เตรียมพร้อมต่อสู้เต็มที่!

สุดแสนจะกล้าหาญชาญชัยโดยแท้!

เยี่ยจิ้น “...”

เส้นเขียนพาดช่วยปิดประตูให้ทั้งสองดั่งปัง

เส้นเขียนเพิงยื่นอยู่ในห้องพร้อมสีหน้าหัวเราะไม่ได้ร้องให้เมื่อออก

เหมาฉิวพลันพรุลมหายใจเมื่อเห็นชัดแล้วว่าคนที่มาคือใคร มีหน้าซำ
ยั้งถึงขั้นเอียงคอทำหน้าตาบึ้งแบ้วไล่ ก่อนจะก้มหน้ากินแตงหวานต่อ

แน่นอนว่าเวลานี้เพิงหวงน้อยยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยว่า การปรากฏตัว
ของเส้นเขียนเพิงจะทำให้มันเสียสิทธิ์ที่จะนอนหลับอย่างเป็นสุขในรังน้อย
อีกครั้ง!

ช่างโหดร้ายทารุณเหลือเกิน!

เยี่ยจิ้นนั่งอยู่ข้างโต๊ะพลาถบ่อนของกินให้เหมาฉิวต่อไป

เส้นเขียนเพิงสั่งเอาขวดไวน์น้อยออกมาจากอกเสื้อ ก่อนจะวางลง
เบื้องหน้าอีกฝ่ายอย่างเบามือ

“อะไรนะ” เยี่ยจิ้นนึ่วหน้า

“บนยอดผาของเขาเพิงหวงไม่ได้มีแค่หญ้าเมฆาอัสดงเท่านั้น แต่ยังมี
บุปผาสลายใจอีกด้วย” เส้นเขียนเพิงตอบ “คิดดูแล้วเจ้าน่าจะชอบ ซ้ำเลย
เก็บมาเล็กน้อย”

“บิดาจะไปชอบของมีพิษร้ายพรรณนี้ได้อย่างไร!” เยี่ยจิ้นโมโหโหโส
จากนั้นรีบเก็บขวดไวน์นั้นเข้าไปในล่วมยาของตัวเอง ช่างปากไม่ตรงกับใจ
เหลือเกิน

เส้นเขียนเพิงหลุดหัวเราะ พลาถมองอีกฝ่ายด้วยแววตาอ่อนโยน

“หัวเราะกับผีอะไระ!” อีกฝ่ายจับจ้องจนเยี่ยจิ้นกระอักกระอ่วนไปหมด
“ช่วงนี้ลูกชายข้าเป็นอย่างไรบ้าง”

“เขาสบายดี เงินเหรินสอนหนังสือกับบรรพบุรุษให้เขาด้วยตัวเอง
มีเพิงหวงมากมายคอยเล่นเป็นเพื่อนทุกวัน” เส้นเขียนเพิงตอบ “ข้าเอง
ก็คิดถึงลูกชายข้าเหมือนกัน”

“เรื่องนี้ก็ยังคงคิดแย้งชิงกับข้าอีกหรือ” เยี้ยจิ้นได้ยื่นเขาก็เดือดดาลเป็นการใหญ่!

“จื๊ป!” เหมาจิวเองก็ส่ายหัวไปมาด้วยท่าที่ชิงชังเช่นกัน

“ข้ามีเรื่องจะบอกเจ้า” เลิ่นเซียนเฟิงกุมมืออีกฝ่าย

“มีเรื่องอะไรก็พูดมา ลูบคลำบิดาส่งเดชระวังจะถูกวางยาพิษ!” เยี้ยจิ้นโหดเหี้ยมอำมหิตเป็นที่สุด!

องครักษ์เงาที่อยู่บนหลังคากัดฟันสูดปากซี้ด ตอนนี่เริ่มลูบคลำกันส่งเดชแล้วระวะ คุณชายใหญ่เล่นฝีมือสูงส่งยิ่ง!

“เกี่ยวกับเสี่ยวหาน” เลิ่นเซียนเฟิงกล่าว

“เขาเป็นอะไร” เยี้ยจิ้นนิ้วหน้า

“ยังจำเรื่องที่ข้าเคยบอกว่าข้ามีลูกชายอยู่หนึ่งคนได้อยู่หรือไม่” เลิ่นเซียนเฟิงเหลือบมองเยี้ยจิ้นอย่างระมัดระวัง

ตกลงแล้ว เรื่องนั้นยอมจำได้อยู่แล้วสิ ลืมไม่ลงไปชั่วชีวิตเลยด้วยซ้ำ รู้ไว้ด้วย! เยี้ยจิ้นถลึงตามองอีกฝ่ายด้วยความเกรี้ยวกราด

“เด็กคนนั้นก็คือเสียนาน” เลิ่นเซียนเฟิงเอ่ย

ดั่ง! สายฟ้า! ฟาดเปรี้ยง! ทันใด!

เยี้ยจิ้นรู้สึกคล้ายหัวถูกกระแทกจนแตกเป็นเสี่ยง!

เล่นเอาตะลึงกันไปเลยทีเดียว!

เยี้ยจิ้น “...”

“เสี่ยวจิ้น” เลิ่นเซียนเฟิงโบกมือไหวๆ เบื้องหน้าเขา แววดาเผยความกังวล “เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม?”

“เมื่อครู่เจ้าว่าอะไรนะ” ล่าปากหนักกว่าเยี้ยจิ้นจะเรียกสติคืนมาได้ “พะ...พะ...พูดอีกทีซี”

เลิ่นเซียนเฟิงถอนหายใจ ก่อนจะเล่าเรื่องทุกอย่างให้เขาฟังซ้ำอีกทีเยียวภายในห้องเงียบสงัด เยี้ยจิ้นนั่งอยู่ข้างโต๊ะดูเหม่อลอยเล็กน้อยในหัวของเขามีแต่คำว่าลูกชาย! ลูกชาย! ลูกชาย! ลูกชาย!

เลิ่นเซียนเฟิงที่จ้องเขาไม่วางตาเองก็ไม่ได้เอ่ยวาจา

“จื๊ป!” กว่าเหมาจิวจะสังเกตเห็นว่าบรรยากาศแปลก ๆ ก็ตอนที่กิน

แต่งงานจนหมดแล้วนั่นแหละ มันจึงกางปีกออก ส่งเสียงร้องเรียก

แต่ไม่มีใครสนใจมัน!

ไม่มีใครสนใจนี่เป็นเรื่องที่สุดแสนจะโหดร้ายจริง ๆ นะ รู้ไว้ด้วยว่า
ปกติแล้วประชมน้อยนะมีแต่คนเอ็นดูรักใคร่ทั้งนั้น!

ด้วยเหตุนี้มันจึงหมั่นตัวหนึ่งที่ สำคัญตัวไปเองว่าเจ็บแสบแหลม
เหลือหลาย!

แต่ก็ยังไม่มีการสนใจมัน!

ในฐานะเฟิ่งหวงน้อยที่น่ารักบ๊องแบ้วบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เหมามา
สะเทือนใจอย่างยิ่ง

มันจึงสะบัดหัวด้วยความเกรี้ยวกราด ปรากฏว่าออกแรงมากไปหน่อย
เลยกลายเป็นเหยียงตัวเองจนหน้ามืด แกรมยังกระเด็นไปนอนแปะอยู่บน
กาน้ำชาอีกต่างหาก

“จิบ!!!!!!” ร้อนลวกจนเหวอไปเลย!

เยี่ยจิ้นตกใจตัวโยน รีบถลาเข้าไปคว่ำมันขึ้นมาตรวจดู พอเห็นว่า
ไม่ได้บาดเจ็บอะไรถึงวางใจ

“เสียวจิ้น” เส้นเชียนเฟิ่งหลงเรียก

“เจ้าให้ข้าอยู่เจ็บ ๆ ลักพัก” เยี่ยจิ้นหงุดหงิดว่าจิ้นใจไล่คนออกไป

“เป็นอย่างไรขอรับ” เส้นเชียนฟานที่อยู่ในลานเอ๋ยถาม

เส้นเชียนเฟิ่งตอบคลุมเครือ “ยังคงไม่ทันจบเฟิ่งหวงน้อยก็ไม่ทัน
ระวังไปล้มน้ำชาจนบาดเจ็บ เสียวจิ้นกำลังรักษามันอยู่”

“จากนั้นท่านก็ออกมาเลยอย่างนั้นหรือ” เส้นเชียนฟานเจ็บใจนัก
ที่ไม่อาจหลอมเหล็กให้เป็นเหล็กกล้า “ลำบากนักกว่าข้าจะทำให้ท่านเข้าห้อง
ไปได้ ทำไม่ถึงยอมออกมาง่าย ๆ เช่นนี้เล่า...ต่อไปให้ท่านต้องล้มน้ำชา
บาดเจ็บเลียนแบบเฟิ่งหวงน้อยก็ยังดีกว่าออกมาเช่นนี้!”

พีใหญ่ของเขาช่างโง่เขลาสิ้นดี!

บทที่ 139
แยกย้ายกันเดินทาง!
รักษาตัวด้วย!

เส้นเขียนเฟิง เหลือบมองน้องชายตัวเองด้วยแวตาสับสน

“ว่าอย่างไรขอรับ” เส้นเขียนฟานย้อนถาม

“ราชสำนักขาดแคลนคนจริง ๆ เสียด้วย” เส้นเขียนเฟิงเหินบนนม
“น้ำหน้าอย่างเจ้าถึงกับเข้าไปเป็นเสาหลักของอาณาจักรได้”

“พูดจาดี ๆ ไม่เป็นไรอะ!” เส้นเขียนฟานเลือดขึ้นหน้า “มีพี่ชาย
คนไหนเขาเป็นอย่างท่านบ้าง!”

โดนพี่สะใภ้ปฏิเสธตอกหน้ามาก็เลยมารังแกน้องชายเนี่ยนะ ยังมี
ความรักอันดีงามของพี่น้องที่ควรค่าแก่การชื่นชมอยู่หรือเปล่า!

เล่นเอาทนไม่ไหวจริงๆ

“คุณชายใหญ่ขอรับ พระกระโดดกำแพงมาแล้วขอรับ” องครักษ์เงา
วิ่งเหยาะๆ เข้ามาในลาน ก่อนจะวางโถใส่อาหารลงบนโต๊ะ ส่วนที่เหลืออีกโถ
ก็นำไปส่งในห้องนอนของเส้นเขียนหลิง

“เร็วขนาดนี้เชียว” เส้นเขียนฟานประหลาดใจ

“ขอรับ” องครักษ์อีกคนกล่าวอย่างเสนาภาคภูมิใจ “โชคดีที่เรามือเท้า
ว่องไว ถึงได้ยึดเอามาทันก่อนที่เสี่ยวเอ๋อร์จะยกขึ้นโต๊ะ!”

เส้นเขียนฟาน “...”

“เราจ่ายเพิ่มให้เป็นสองเท่าด้วยนะขอรับ!” องครักษ์เงาอกผายไหล่ผึ่ง
กล่าวเน้นย้ำเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเสียเปรียบมาก นั่นนะเป็นจำนวนเงิน

ตั้งสองเท่าเชียวนะ!

เล่นเขียนพานรู้ลึกเหน้อยใจ
สมกับเป็นคนของวังจุยอิง...

“กินข้าว” ฉินเส้าอวี้อ่อนตัวเล่นเขียนหลังจากออกมาจากใต้ผ้าห่ม

“หอมจัง” เล่นเขียนหลังสูดจมูกฟุดฟิด ยืนคอซเซง้อมองไปบนโต๊ะ
เจ้าตัวตะกละน้อยช่าน่ารักดีแท้! ฉินเส้าอวี้นึกชอบใจจึงคว่ำคนมา
กอดจูบ

“รีบตกให้ข้าสักสามเร็วเข้า” เคะน้อยแซ่เล่นรู้ตัวดีว่าจะต้องฉวยโอกาส
ตอนที่ไม้เจ็บรีบกินให้ไว อีกเดี๋ยวจะได้มีเรี่ยวแรง!

หลังจากชดน้ำแกงร้อน ๆ ก็กลับมาสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นไม่น้อย
เล่นเขียนหลังกลิ่นหอยเหยาจู้¹ คำสุดท้ายลงคอไป ก่อนจะเรอเอ็กอย่าง
ฟังพอใจ

หลายวันมานี้พิฆเตี๋ยวกำเริบเตี๋ยวยุดตลอด ยากนักที่จะรู้สึก
อุ่นสบายเช่นนี้

“อิมแล้วหรือ ไหนให้ข้าตรวจดูหน่อย” ฉินเส้าอวี้อ้วงมือเข้าไป
ใต้ผ้าห่ม ก่อนจะลูบคลำหน้าท้องนุ่มนวลของเขา

“ข้าดมลงบ้างหรือเปล่า” เคะน้อยแซ่เล่นคาดหวังมาก

“ไม่เลย” ฉินเส้าอวี้อัปตึงหูเขา ก่อนจะหัวเราะทีละก่น่าว่า “ยัง
พุงพลุ้ยเหมือนเดิม”

เล่นเขียนหลัง “...”

พูดให้มันน่าฟังกว่านี้สักนิดไม่เป็นไรนะ น่าหงุดหงิดซะมัด!

“อยากออกไปสูดอากาศหน่อย” นอนอยู่บนเตียงมานาน เล่น-
เขียนหลังจึงรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย

“อิม เตี๋ยวกพาเจ้าไปที่ลานบ้าน” ฉินเส้าอวี้อ่อนอ่อนยอมตามเขา
ทุกอย่าง หลังจากช่วยสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก็หยิบเอาเสื้อคลุมตัวใหญ่

¹ หอยเชลล์

มาทอร่างเขาไว้แล้วค่อยอุ้มออกไปด้านนอก

จากนั้นก็เหลือบเห็นเส้นเขียนเฟิงนั่งอยู่กลางลาน โดยมีพระกระโดด
กำแพงโถหนึ่งวางอยู่เบื้องหน้า

เส้นเขียนหลังจงนสนเทห์ “พี่ใหญ่ทำอะไรอยู่หรืออ้อรับ” โถอาหาร
มันมีอะไรให้เรามอง อีกอย่าง มันก็ไม่ใช้วัตถุโบราณสักหน่อย!

เส้นเขียนพานที่นั่งอยู่ด้านข้างเองก็มองพี่ชายของตนด้วยสายตาเปี่ยม
ความดูแลกัน!

“ไม่ยอมพักผ่อนให้ตี ๆ วิ่งแจ้นออกมาทำไม” พอเห็นเส้นเขียนหลัง
ออกมา เส้นเขียนเฟิงก็ขมวดคิ้วถาม

“หลังเออร์ไม่ชอบบุดู้อยู่ในห้อง เลยออกมาสูดอากาศสักหน่อย”
จินเส้าอวี่วางคนลงบนตั่งนุ่ม “เวลานี้อากาศยังไม่หนาวเย็น ไม่น่า
จะเป็นอะไร”

“พี่ใหญ่จ้องพระกระโดดกำแพงทำไม” เส้นเขียนหลังยังคงไต่ถาม
อย่างไม่ลดละ ช่างอยากรู้อยากเห็นเสียนี้กระไร!

เส้นเขียนเฟิง “...”

เส้นเขียนพานพูดสอด “พี่ใหญ่เขา...”

“หุบปาก!” เส้นเขียนเฟิงถลึงตาใส่น้องชาย!

“อย่างนั้นเอามาให้ข้ากินก็แล้วกัน” เส้นเขียนพานหยิบมาวางด้านหน้า
ตัวเองอย่างไม่สะทกสะท้าน “อย่างไรชะท่านก็ไม่กล้าเอาไปให้อยู่ดี ปล่อยให้
เย็นชืดคงน่าเสียดายแย่”

“อ้อ!” เส้นเขียนหลังกระจ่างแจ้ว “จะให้พี่ใหญ่เยี่ยงนี้เอง”

เส้นเขียนเฟิงดวงหน้าไร้อารมณ์ ยกอาหารเดินไปทางประตูห้อง
เยี่ยจิน

“อมยิ้มลัคนิดลิ!” เส้นเขียนพานบ่นอุบไล่หลัง “ท่านไม่ได้ไปทวงหนี้
นะ ทำหน้าทำตาอย่างกับจะไปชมขูไครเขาอย่างนั้นแหละ!”

“ถูกต้อง จิตใจต้องเต็มเปี่ยมด้วยความรักสีชมพูนะ!” เส้นเขียนหลัง
เองก็ลำทับอย่างซึ่งขังด้วยอีกคน!

เส้นเขียนเฟิงที่ถูกล้างมือทั้งสองร้องสั่งโหวกเหวกจนเวียนหัว

เอื่อมมือไปเคาะประตูห้องเยี่ยจิ้น

มาทำไมอีกเนี่ย บิดายังใคร่ครวญไม่กระจ่างดีเลย! เจ้าหุบเขาเยี่ย กระพืดกระพืดเปิดประตู กำลังเตรียมจะตวาดแห้วไล่ แต่เหลือบไปเห็น เส้นเขียนพานกับเส้นเขียนหลังที่กำลังนั่งตัวตรงแห้วอยู่ในลานเข้าเสียก่อน ทั้งสองมองมาที่เขาด้วยสายตาแสนจะร้อนแรงชวนหวั่นไหวอย่างบอกไม่ถูก รวากับผีเข้าอย่างไรอย่างนั้น!

เยี่ยจิ้น “...”

“อยากกินอะไรหน่อยหรือไม่” เส้นเขียนเพิงถาม

เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ พี่ชายของเขานี้ไม่เคยเอี้ยดอ่อน เอาเสียเลย พออ้าปากก็พูดแต่เรื่องกิน ไม่มีลีลาอะไรเลยสักนิด!

“จิบ!” เยี่ยจิ้นยังไม่หันตอบ เพิงหวงน้อยก็ได้กลืนหอมเสี้ยก่อน เจ้าก้อนขนจิ้งกระโดดโลดเต้นเข้ามาอนแปะอยู่บนเท้าของเส้นเขียนเพิง มีหน้าซำยังแหว่งหน้ามองด้วยท่าที่แสนจะน่ารักบ๊องแสบี้ ดวงตาเมสึดถั่วดำ กระจริดคู้้นเปี่ยมความคาดหวัง...รีบเข้ามาเร็ว!

เยี่ยจิ้นหันหลังกลับเข้าห้อง แต่ไม่ได้ปิดประตู

เส้นเขียนพานกับเส้นเขียนหลังพากันโบกไม้โบกมือ รีบตามเข้าไป!

พี่ใหญ่ช่างชวนให้คนร้อนใจเสียจริง

นี่มันท่อนไม้ชัดๆ!

เส้นเขียนเพิงไม่อยากเห็นน้องชายสองคนนี้อีกจึงเข้าห้องแล้วปิดประตู บรรดาองค์กรกึ่งเงาบนหลังคาพลันควักตัวเงินออกมาพ่นขึ้นต่อหน้าคุณชายใหญ่เส้นจะถูกล้อออกมาเมื่อไร!

“สองชั่วจิบชา!” องค์กรกึ่งเงาคนหนึ่งทำที่ซิงซัง

“จะนานขนาดนั้นได้อย่างไร!” องค์กรกึ่งเงาอีกคนแย้งอย่างโจ่งแจ้ง ก่อนจะเอี้ย “อย่างมากก็ครึ่งก้านธูป!”

“ไม่แน่ว่าจะอยู่ในนั้นทั้งคืนเลยก็ได้!” องค์กรกึ่งเงาคนที่สามเลือกไปอีกทาง ปลดปล่อยจินตนาการอย่างห้าวหาญ

หลังจากนั้นองค์กรกึ่งเงาที่เหลือก็ด้านเจ้าตัว ตลกสันดี มันจะเป็นทั้งคืนได้ทีไหน ถ้าเปลี่ยนคุณชายใหญ่เส้นเป็นท่านประมุข เปลี่ยนเจ้าหุบเขา

เยี่ยเป็นนายหญิงละครก็ อย่างนี้ค่อยมีโอกาสอยู่ด้วยกันทั้งคืนหนอย ดีไม่ดี อาจจะมีหนึ่งวันหนึ่งคืนด้วยซ้ำไป หรืออาจถึงขั้นสามวันสามคืนก็ไม่มีปัญหา!

แค่คิดก็สุดแสนจะเผ็ดร้อนแล้ว!

“ท่านว่าคราวนี้พี่ใหญ่จะใจสู้ขึ้นบ้างหรือไม่” เคะน้อยแซะเส้นเอ็นหลัง บนตั่งนุ่มพลาถามที่สามของตน ซึ่ซุบซิบที่สุด!

“ข้าว่าไม่น่า” เส้นเขียนฟานช่วยกระชับเสื้อคลุมให้เขา “อีกครู่ก็กลับห้องไปพักผ่อนเถอะ อีกสักพักพอสว่างเข้ายามราตรีแล้วอากาศจะหนาวเย็น”

แต่เขาอยากดูเหตุการณ์แบบเกาะติดขอบสนามนี่นา! เส้นเขียนหลังรีบรื้อเส้นเขียนฟาน “ไม่สู้่อีกสักพักเราหาข้ออ้างฟังประตูเปิดเข้าไปกันดีหรือไม่ขอรับ”

เส้นเขียนฟานนิ้วหน้า “จะถูกพี่ใหญ่อัดเอาหรือเปล่า”

“ไม่ต้องกลัวถูกอัดหรอก ถึงตอนนั้นจะมีคนช่วยท่านเอง!” เส้นเขียนหลังชี้ผู้ช่วยของตนอย่างใจกว้าง!

“ได้” ฉินเส้าอวี๋จี้บปลายนิ้วเขามาพรมจูบ “อยากดูเมื่อไหร่ ข้าจะไปช่วยฟังประตูให้เจ้าเอง”

เมื่อองครักษ์เงาได้ยินเช่นนั้นก็พากันหลังน้ำตาแห่งความปลื้มปิติประมุขของพวกเขาช่างเอาใจใส่นายหญิงจริงๆ เล่นเอาคนอื่นเขาทนไม่ไหวกันเลยทีเดียว!

เส้นเขียนฟาน “...”

เจ้าพวกนี้มันเป็นคนพรรคไหนกันนะ

แต่เห็นได้ชัดว่าเส้นเขียนเฟิงไม่เปิดโอกาสให้ฉินเส้าอวี๋ได้ตีประตูนั้นก็เพราะผ่านไปไม่นานตัวเขาก็เดินออกมาเอง

เคะน้อยแซะเส้นพลันเหลือบมองพี่ใหญ่ด้วยสายตาดูพิศหวังสุดแสน!

ส่วนองครักษ์เงาบนหลังคาที่พ่นกันว่าครึ่งก้านธูปตื่นตื่นดีใจอย่างมาก ก่อนจะเรียกเก็บตัวเงินจากคนที่เหลือ ความรู้สึกของเศรษฐีใหม่มันช่างยอดเยี่ยมดีแท้!

“ทำสีหน้าอะไรของพวกเจ้า” เส้นเขียนเฟิงทำร้ายเกียงเจียดฉันท์

“พรงนี้ท่านก็ต้องไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทแล้วนะ!” เห็นประตูยังไม่ปิด เส้น

เขียนพานก็เจตนาขึ้นเสียงสูง “นี่ว่ามีฤทธิ์ประบังมากมายที่จะฝากฝังกับเจ้าหุบเขาเยี่ยเสียดีก ทำไมออกมาเร็วปานนี้เล่า”

“ถูกต้อง!” เส้นเขียนหลังเองก็หัวไวไม่มีใครเทียม “มีอะไรก็ควรจะรีบพูด เพราะพຽ່งนี้มันต้องอันตรายมากเป็นแน่!”

เส้นเขียนพานกล่าวขึ้นอีก “เวลานี้สถานการณ์ชายแดนโกลาหลวุ่นวาย เดิมทีฝ่าบาทก็ทรงถูกกดดันอย่างหนักอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นหนนี้เรายังขัดพระประสงค์ของพระองค์อีก หากพูดอะไรผิดไปแม้แต่คำเดียวอาจเกิดเรื่องใหญ่ก็เป็นได้”

“พี่ใหญ่ต้องดูแลตัวเองนะขอรับ!” เส้นเขียนหลังสำแดงความสามารถที่แท้จริงของจักรพรรดิจอเงินอย่างเต็มที่ เข้ากับพี่สามเป็นปีเป็นขลุ่ย!

ฉันเล่าอ๊วกลั่นหัวเราะ

เส้นเขียนเพิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก แล้วหันกลับหลังคิดจะปิดประตูห้องให้เยี่ยจิน แต่กลับถูกคนลากตัวเข้าไปเสียก่อน

ทำได้ดี! เคระน้อยแซ่เส้นตีมือกับพี่สามของตนหนึ่งที!

มันต้องเนื้อเรื่องอย่างนี้ถึงจะถูก!

องครักษ์เงาที่ก่อนหน้านี้เพิงจะชนะพานไปหมด ๆ รู้สึกไม่เต็มใจที่จะต้องคืนตัวเงินกลับไป

ทำไมถึงกลับเข้าไปอีกแล้วเล่า เราใจจะสลายอยู่แล้ว!

“เสียวจิน” เส้นเขียนเพิงยังคงตกใจไม่หาย

“พຽ່งนี้ระวังตัวด้วย” เยี่ยจินมองผนังระหว่างพูด “แม้ว่าตอนนี้ฝ่าบาทจะยังไม่นับว่ามีอำนาจยิ่งใหญ่อะไร แต่อย่างไรเสียก็เติบโตขึ้นมาในวัง เล่ห์เหลี่ยมย่อมไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าใคร”

เส้นเขียนเพิงดวงตาแฝงรอยยิ้ม “ข้ารู้แล้ว”

“ข้าพูดจบแล้ว เจ้าไปได้” เยี่ยจินหันหลังเดินกลับไปด้านใน

เส้นเขียนเพิงดึงคนเข้ามาในอ้อมแขน

“จิบ!” เหมาคิวนอนกินปลิงทะเลอยู่ในชามอย่างตั้งอกตั้งใจ มันจึงพลาดโอกาสเป็นประจักษ์พยานในโอกาสอันล้ำค่านี้ไปเสียอย่างนั้น!

ช่างเปล่าประโยชน์จริง ๆ!

“ใครอนุญาตให้เจ้า...อ้อ!” เยี้ยจิ้นเบิกตาโต

เส้นเชียนเฟิงใช้มือข้างหนึ่งประคองท้ายทอยอีกฝ่ายไว้ ก่อนจะค่อยๆ ประทับจูบให้ดูดดื่มยิ่งขึ้น

วายุทธ์ของเยี้ยจิ้นกับเส้นเชียนเฟิงอยู่คนละระดับกันโดยสิ้นเชิง จะผลักรักก็ไม่ออก จะสู้ก็สู้ไม่ไหว ถึงในอกเสื้อจะมียาพิษอยู่ขวดหนึ่ง ก็ตาม แต่คนที่ถูกพิษนั้นกายภาคหน้าอาจจะนรกเขาไม่ขันก็เป็นได้ เรื่อง นรกเขาไม่ขันเนี่ยมัน...เยี้ยจิ้นหลับตาด้วยความคับแค้น เตรียมตัวเตรียมใจ จะกัดลิ้นตาย

“เสียวจิ้น” หลังจากหนึ่งจุมพิตผ่านไป เส้นเชียนเฟิงก็กระซิบข้างหู เขา “ให้โอกาสซ้ำอีกสักครั้งได้หรือไม่”

เยี้ยจิ้นผลักเขาออก ไบหูร้อนฉ่ำจวนจะไหม้

อย่าเที่ยวสอดลิ้นเข้าปากคนอื่นเขาส่งเดชสิ โรคจิตชะมัดเลย!

“ต่อไปข้าจะดีต่อเจ้า” เส้นเชียนเฟิงกล่าว

“พูดจาเหลวไหล บิดาจะให้โอกาสหรือไม่ให้โอกาส เจ้าก็ต้องดีต่อข้า ทั้งนั้นแหละ” เยี้ยจิ้นถลึงตาใส่อีกฝ่าย ช่างเผด็จการเหลือเกิน!

เส้นเชียนเฟิงดึงเขาเข้ามาสวมกอดไว้แนบแน่น

“จ๊ีบ!” หลังจากเหมาจิวกินจนอิมแปล้ มันก็กลับหลังหันมาองหา เยี้ยจิ้นด้วยความอิมเอม กลับเห็นคนทั้งสองกำลังกอดกันกลมพอดี จึงนั่งอึ้ง ตะลึงงันทันใด!

ภาพเหตุการณ์คันทาเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อนนี่มันอะไรกัน

ช่างน่าหวั่นใจเหลือเกิน!

“พวกรุ่นนี้ข้าจะไปกับเจ้าด้วย” ผ่านไปครู่หนึ่งเยี้ยจิ้นก็กล่าวขึ้นด้วย น้ำเสียงอู้อี้

“เจ้า?” เส้นเชียนเฟิงสายหน้า “ไม่ต้องหรอก ข้าจัดการเองได้”

“ถ้าเกิดฝ่าบาททำให้เจ้าลำบากใจเล่า” เยี้ยจิ้นเหลือบมองพื้นพลาถ ส่งเสียงฮึดฮัด

“ไม่หรอก” เส้นเชียนเฟิงตอบ “ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าก็ไม่ได้รู้จักฝ่าบาทสักหน่อย ต่อให้ไปด้วยก็ช่วยอะไรไม่ได้”

“ใครบอกว่าบิดาไม่รู้จักรงพระองค์” เยี่ยจิ้นสะบัดตัวออกจากมือของอีกฝ่าย ก่อนจะรินน้ำชาให้ตัวเอง

“เจ้ารู้จักรงฝ่าบาทหรือ” เส้นเชียนเฟิงไต่ยีนซ่นนั้นก็ตกใจ

“อืม” เยี่ยจิ้นเหม่อมองฟ้า

“แต่ก่อนไม่เห็นเจ้าเคยพูดถึงเลย” เส้นเชียนเฟิงเอ่ย

“แต่ก่อนเจ้าไม่เคยถามนี่” เยี่ยจิ้นปากไม่ตรงกับใจกว่าปกติ

อีกอย่าง ต่อให้ถามก็ไม่แน่ว่าข้าจะบอกหรือ! ก็เจ้าไม่ได้เป็นอะไรกับข้าสักหน่อยนี่!

“จิบ” เหมาจิวมองเยี่ยจิ้นด้วยสายตาเปี่ยมความคาดหวัง นอกจากนี้ยังหวังอย่างยิ่งว่าเขาจะไล่เส้นเชียนเฟิงออกไปเสีย! ซินเป็นอย่างนี้ต่อไป คึนนี้ตัวมันคงต้องเสียดสิทธิ์ที่จะนอนหลับอย่างสุขสงบไปแน่! ถูกเสียงครวญครางรบกวนการนอนหลับเนี่ย สำหรับเฟิงหวงน้อยผู้รำเริงมีชีวิตชีวาที่กำลังอยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอนนั้นมันช่างโหดร้ายสิ้นดี!

ทว่าความจริงอันโหดร้ายก็ทำลายความฝันสี่ชมพูหวานแหววของเหมาจิวจนแหลกไม่มีชิ้นดี นั่นก็เพราะว่าชั่วอดีตต่อมาเส้นเชียนเฟิงก็ก้มลงไปประทับจุมพิตลงบนหน้าผากเยี่ยจิ้นอย่างแผ่วเบาละลิ

เฟิงหวงน้อยพลันรู้สึกว่ชีวิตนกช่างมีตมน จึงหน้าม่อยคอตกกระโดดลงจากโต๊ะ ก่อนจะเดินเตาะเตะเบียดตัวลอดผ่านประตูออกไป

“มันเป็นอะไรนะ” เส้นเชียนหลงเห็นเข้าก็สงสัย

“ไม่รู้สิ” ฉินเส้าอวีไม่เป็นที่หวังลูกชายแม้แต่น้อย

เหมาจิวเดินไปนั่งอยู่ตรงมุมเงียบ ๆ แล้วใช้กรงเล็บตะคอกไม้ป่าเล่นก่อนจะเริ่มไต่ร่องปัญหาอันยิ่งใหญ่ที่ว่า ต่อจากนี้ยามค่ำคินมันจะไปนอนที่ไหนดี

บอกได้เลยว่าหนทางในการเติบโตของประมุขน้อยนั้นช่างเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนามที่ผู้อื่นไม่อาจล่วงรู้!

ช่างยากลำบากเหลือเกิน!

“เราเข้าห้องกันเถอะ” ฉินเส้าอวีอุ้มเส้นเชียนหลงขึ้น “อีกเดี๋ยวตึกแล้วลมจะแรง”

คะน้อยแซ่เสียนทอดถอนใจจากกันบึ้งของความรู้อีก

“เป็นอะไรไป” ภาพที่เห็นทำให้ฉินเส้าอวี๋นึกขึ้น

“ตอนนี้คล้ายกับเรื่องที่เขียนอยู่ในหนังสือพวกนั้นจริงๆ แล้ว” เสียนเสียนหลังยกมือโอบรอบคออีกฝ่าย “กระทั่งลมก็ยังให้โดนตัวไม่ได้”

“แค่ชั่วคราวเท่านั้นเอง” ฉินเส้าอวี๋ปลดเสื้อคลุมเขาออก “รอจนถอนพิษในตัวหมดแล้วเมื่อไหร่ ข้าจะพาเจ้าไปแม่น้ำหนาวทางตอนเหนือ ชมทิวทัศน์ทุ่งหิมะปกคลุมไปทั่วผืนดินและสายธารยาวนานร้อยนับพันลี้ ไร่ที่ล้ำสุด เป็นภาพอันงดงามที่ฝั่งใต้ไม่มีวันได้พบเห็น”

“อืม” เสียนเสียนหลังมุดกลับเข้าไปใต้ผ้าห่ม ก่อนจะอ้าปากทวาดด้วยความเกียจคร้าน

ฉินเส้าอวี๋นั่งอยู่ข้างเตียง ช่วยเขาห่มผ้าให้เรียบร้อย

“พรุ่งนี้เจ้ากับพี่ใหญ่ไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท คงจะไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอกนะ” ผ่านไปครู่หนึ่งเสียนเสียนหลังก็หันไปมองฉินเส้าอวี๋

“จะมีเรื่องอะไรได้” ฉินเส้าอวี๋บีบแก้มอีกฝ่าย “ก็แค่ไปกราบทูลสักหน่อยเท่านั้นเอง ฝ่าบาทจะทรงจับขำมัดเอาไว้เชียวหรือ”

“ที่พูดมาก็ไม่ผิดหรอก แต่จะมากจะน้อยก็ถือว่าซัดราชโองการ” เสียนเสียนหลังยังกังวลใจอยู่บ้าง

“ซัดราชโองการแล้วอย่างไร” ฉินเส้าอวี๋มองเขา “หากฝ่าบาททรงรับปากจะปล่อยตัว เช่นนั้นสภาพหน้าข้าย่อมไว้น้ำให้เกียรติพระองค์ แต่หากฝ่าบาทเจตนาสร้างความลำบากใจ เต็มที่ก็แค่จักรพรรดิอายุน้อยที่ปึกยังไม่กล้าขย้งไม่แข็งก็เท่านั้น คิดจริงหรือว่าข้าจะกลัว”

เสียนเสียนหลังตกใจจนสะดุ้ง “เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“หากฝ่าบาทยังอยากนั่งตำแหน่งจักรพรรดิอย่างสุขสงบ ทางที่ดีก็ควรจะบนบานศาลกล่าวให้เจ้าไม่เป็นอะไร” ดวงตาฉินเส้าอวี๋ฉายแววเย็นยะเยือก “หากจงใจซัดขวาง ข้าจะปลงพระชนม์ซะ”

เซี่ย! เสียนเสียนหลังกุมปากอีกฝ่ายด้วยความพรันพรึง!

ท่านจอมยุทธ์ ท่านยังจำเรื่องที่ตัวเองอาศัยอยู่ในยุคคักดินาได้อยู่หรือเปล่า นี่ก็พูดจาเปิดเผยเกินไปหน่อยไหม!

นั่นนะจักรพรรดิเชียวนะ ไม่ใช่คนที่จะไปมาทึ่งได้ง่ายๆ นะโว้ย!

“หลับเถอะ” ฉินเส้าอวี่จับมือเขาสอดกลับไปใต้ผ้าห่ม

“จะ...จะ...เจ้าคงไม่ได้วางแผนจะก่อกบฏหรอกนะ” เคะน้อยแซ่เสิ่นถามด้วยความมอกลั่นขวัญแขวน

“ใครจะไปอยากได้ตำแหน่งจักรพรรดิกัน” ฉินเส้าอวี่หลุดขำ “ข้าแค่อยากรักษาเจ้าให้หายโดยเร็ว พวกกลับไปแต่งงานกันที่วังจู่ยอิ่ง จะได้ไม่มีใครมาเผ่าคิดถึงคะนึงหาอีก”

“ไม่ว่าอย่างไรพຽງนี้เจ้าก็ตั้งใจเย็นๆ เข้าไว้นะ!” เสิ่นเขียนหลังกุมมือผู้ชายของตัวเองเอาไว้ด้วยสีหน้าจริงจัง

“ข้ารู้ขอบเขตดี” ฉินเส้าอวี่จิ้มจมูกเขา “ไม่ให้คุยแล้ว รีบนอนเร็ว” ก็เห็นๆ กันอยู่ว่านายนะจุดประเด็นนอกสนั้ขวัญแขวนนี้ขึ้นมาก่อน เคะน้อยแซ่เสิ่นพึมพำในใจ ก่อนจะหลับตาลงอย่างว่าง่าย

ในห้องติดกัน ต่อให้เสิ่นเขียนเฟิงจะเห็นโลกมามาก แต่เมื่อฟังเยี่ยจิ้นเล่าเรื่องฐานันดรของตัวเองจบก็ยังคงถึงกับตื่นตะลึง

“ทำสีหน้าอะไรของเจ้านะ!” เยี่ยจิ้นถลึงตาใส่เขา

“แค่ประหลาดใจนิดหน่อยเท่านั้นเอง” เสิ่นเขียนเฟิงตอบ “ไม่นึกว่าเจ้าจะมีความสัมพันธ์กับคนในวัง”

“ใครว่าเล่า บิดากับเจ้านั้นไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกันสักหน่อย!” เยี่ยจิ้นคนปากแข็งเหม่อมองฟ้า

เสิ่นเขียนเฟิง “เจ้าพอใจแบบใดล้วนดีทั้งนั้น จะรั้งอยู่แต่ในวังหลวงก็น่าเบื่อ ไท่นเลยจะอิสระเสรีเหมือนอยู่ในยุทธภพ”

“จิบ!” เหมาฉิวยี่นหัวเข้ามาเหลือบดู...เค้าวังอะ

“มานี่มา” เยี่ยจิ้นกั้กมือเรียกมัน

เหมาฉิววิ่งตุ้กตุ้กกลาเข้าไปในอ้อมอกเขา

“ข้าจะนอนแล้ว” เยี่ยจิ้นลุกขึ้นยืนข้างโต๊ะ

“อืม” เสิ่นเขียนเฟิงกล่าว “พักผ่อนดีๆ”

องครักษ์เงาที่นอนหมอบอยู่บนหลังคาพากันถอนหายใจเป็นหมู่คณะ

ทำไมถึงปล่อยให้เจ้าหุบเขาเยียนนอนคนเดียวเล่า ถ้าเป็นท่านประมุขของเราละก็ จะต้องยื่นกรานหนักแน่นที่จะรั้งอยู่ต่อ ยิ่งไปกว่านั้นยังนอนได้ผ้าห่มผืนเดียวกันอีกต่างหาก ตบท้ายด้วยจวบแลกกลิ่นที่นำไปสู่การพลอดรักดูดีมีอ้อยอิ่งร้อนแรงหอมหวานอะไรทำนองนั้น!

โอกาสงามขนาดนี้ยังไม่รู้จักคว้าเอาไว้ คุณชายใหญ่เส้นช่วงชวนให้คนอื่นร้อนใจจริงเชียว!

หนึ่งราตรีผันผ่านไปอย่างรวดเร็ว เช้าวันรุ่งขึ้นฉินเส้าอวี๋กับเส้นเขียนเฟิงออกจากจวนสกุลหลี่ทางประตูหลัง แล้วมุ่งหน้าสู่จวนสกุลโจว

ฉู่เยวียนกำลังนั่งดื่มชาอยู่กลางลาน เมื่อเห็นคนทั้งสองก็ไม่ได้แสดงออกว่าตกใจเท่าไร ในเมื่อบนเวทีประลองในวันนั้นเส้นเขียนหลงได้รับบาดเจ็บอย่างไม่คาดหมาย การที่สองคนนี้จะมาหาตนก็ไม่แน่ว่าแปลกอะไร

บ่าวรับใช้ล่าถอยไปอย่างรู้งาน จากนั้นฉู่เยวียนก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “อาการบาดเจ็บของเขียนฟานเป็นอย่างไรบ้าง”

“อาการไม่หนักหนาสาหัสพะยะค่ะ” เส้นเขียนเฟิงตอบ “วันนั้นซีหนานหวังเพียงแสร้งทำที่ร้ายเขาจนบาดเจ็บ เขียนฟานกำลังภายในสูงส่งถูกฝ่ามือแค่นั้นไม่นับว่าเป็นอะไรพะยะค่ะ”

“เช่นนั้นก็ดี” ฉู่เยวียนทำท่าบอให้ทั้งสองนั่งลง “มาหาเรามีเรื่องอะไร”

“กระหม่อมมาทูลลาฝ่าบาท” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “หลังเออร์ได้รับบาดเจ็บในวันประลองวันนั้น กระหม่อมจึงจำต้องพาเขาไปพบนานไท่พะยะค่ะ”

“แต่เจ้าลัญญาเอาไว้ว่าจะออกศึกสู้รบกับตัวนโป้เยวี่ให้เรา” ฉู่เยวียนมองเขาด้วยสายตาเย็นชา น้ำเสียงราบเรียบไร้คลื่นอารมณ์

ฉินเส้าอวี๋ตอบ “ตอนนั้นหลังเออร์ยังไม่ถูกลอบสังหาร กระหม่อมจึงยินดีใช้เงื่อนไข่นี้มาแลกกับการที่ฝ่าบาทจะทรงช่วยพาเสี่ยวอู๋มาคืนให้กระหม่อม แต่เวลานี้หลังเออร์ทุกข์ทรมานกับพิษเห็บมันต์ กระหม่อมไม่มีทางเลือกอื่นพะยะค่ะ”

“เรารับปากเจ้า” หนนี้ฉู๋เยวี่ยนผิงกัศัระรับจับปล้นอย่างเหนือความคาดหมาย

“เงื่อนไขคือ...” ฉินเส้าอวี๋มองอีกฝ่าย

ฉู๋เยวี่ยนหลุดหัวเราะ “เจ้าช่างฉลาดนัก”

“ไม่ว่าเรื่องอะไร ขอเพียงไม่เกินความสามารถของกระหม่อมผู้แซ่ฉิน เมื่อไหร่ที่หลิงเอ๋อร์หายดีแล้ว กระหม่อมยอมทุ่มเทแรงกายแรงใจทำให้อย่างสุดความสามารถพะยะค่ะ” ฉินเส้าอวี๋สบตาอีกฝ่าย

“เราไม่ต้องการให้เจ้าชดเชยอะไรหรอก” ฉู๋เยวี่ยนเหลือบมองเส้นเขียนเฟิง “แต่อยากให้นำทัพไปซีเป่ย์”

“กระหม่อมหรือพะยะค่ะ” เส้นเขียนเฟิงนิ้วหน้าเล็กน้อย

“เจ้าเคยประจำการอยู่ที่ซีเป่ย์ มีหน้าซำยังมีประสบการณ์มากกว่าแม่ทัพพิทักษ์ประจิมของเราเสียอีก” ฉู๋เยวี่ยนกล่าว “หากกำชัยชนะมาได้ นับจากนี้ไปอีกร้อยปี สกุลเส้นไม่จำเป็นต้องจ่ายภาษีให้ราชสำนัก ยิ่งไปกว่านั้นยังจะได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์และบำเหน็จพระราชทานอภัยโทษสามแผ่น ว่าอย่างไร”

เส้นเขียนเฟิงไม่ได้ตอบอะไร

“ยังไม่ต้องตอบเราหรอก” ฉู๋เยวี่ยนเอ่ย “เอาไปใคร่ครวญดูให้ดีๆ ลักคิ่น พรุ่งนี้เราจะรอเจ้าอยู่ที่นั่นเช่นเดิม”

“...พะยะค่ะ” เส้นเขียนเฟิงผิงกัศัระ

“ส่วนเจ้า สนใจเพียงพาลินเขียนหลังไปหนานไห่ก็พอ ถอนพิษเป็นเรื่องเร่งด่วน” ฉู๋เยวี่ยนหันไปมองฉินเส้าอวี๋ “หากต้องการอะไรก็มาพบหมอลวงในวังได้ทุกเมื่อ”

“ขอบพระทัยพะยะค่ะฝ่าบาท” ฉินเส้าอวี๋ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

ฉู๋เยวี่ยน “กลับไปเถอะ หากยึดเอื้อไปกว่านี้เกรงว่าฝนจะลงแล้ว”

เมฆฝนครึ้มดำบนฟากฟ้าทิศตะวันตก หลังจากฉินเส้าอวี๋กับเส้นเขียนเฟิงออกจากจวนสกุลโจวก็เดินเลียบถนนสายเล็กกลับมา

“มิน่า ฝ่าบาทถึงช่วงชิงตำแหน่งจักรพรรดิสำเร็จ เวลาจะเอารัด-

เอาเปรียบผู้อื่นก็ยิ่งทำให้ดูราวกับว่าเป็นฝ่ายเสียเปรียบได้” ฉินเส้าอวี๋ยิ้มเยิน
เดิมทีเพียงจะให้ตนแสรัง้อกรบ ตอนนั้นก็กลับฉวยโอกาสเปลี่ยนไปให้เส้น
เขียนเฟิงนำทัพไปตีเป่ย ช่างเป็นองค์เหนือหัวที่รับมือยากโดยแท้

“เจ้าพาหลังเออร์ออกเดินทางไปก่อนเถอะ” เส้นเขียนเฟิงตบขาเขา
“เรื่องอื่นข้าจะช่วยจัดการให้เอง”

“เจ้ามีเวลาตัดสินใจแค่คืนเดียวนะ” ฉินเส้าอวี๋เอ่ยเตือน

“ข้ารู้อะไรควรไม่ควร” เส้นเขียนเฟิงตอบ “วางใจเถอะ”

“เรื่องบางเรื่องก็ไม่จำเป็นต้องฝัน หลังเออร์เองก็ไม่อยากให้เจ้าต้อง
ลำบากหรอก” ฉินเส้าอวี๋กล่าว

เส้นเขียนเฟิงพยักหน้า ก่อนจะเดินกลับจวนสกุลหลี่ไปพร้อมกับ
อีกฝ่าย

เมื่อเกิดเรื่องไม่คาดฝันบนเวทีประลอง หลี่เสี่ยวโส่วยอมไม่กล้าจัดงานมงคล
แต่โชคดีที่งานประลองเลือกคู่หนนี้เป็นเพียงฉากบังหน้า จึงไม่มีอะไรควรค่า
ให้หนักเสียตาย ตรงกันข้ามกลับทำให้เจ้าตัวรู้สึกสบายใจขึ้นอีกโข จะอย่างไร
เป้าหมายที่จะสร้างความร้าวฉานระหว่างซีหนานหวังกับราชสำนักก็ลุล่วงแล้ว
ต่อไปก็แค่รอให้สองอาณาจักรรบพุ่งจนสูญเสียดำรงพลังกันทั้งสองฝ่าย
จากนั้นชนเผ่าในซีเป่ยก้อยฉวยโอกาสนี้ยึดเมืองหลวงมาในคราวเดียว
ส่วนตนก็จะได้สวดยสุขกับภรรยาศรรเสริญ ใครจะไปมีกะจิตกะใจไปสน
เรื่องอื่นอีก

“เป็นอย่างไรบ้าง” เส้นเขียนฟานกำลังนั่งอาบแดดกับเยี่ยจินอยู่ใน
ลานเล็ก

“เจ้ามาเล่าที” ฉินเส้าอวี๋ทึ่งเส้นเขียนเฟิงไว้ในลาน ส่วนตัวเองเข้าห้อง
ไปหาเส้นเขียนหลิง

“จ๊ีบ!” เหมาจิวกำลังนั่งเล่นอัญมณีอยู่บนผ้าห่มผืนเล็กข้างเตียง
พอมันเห็นเขาเข้ามาก็แหงนหน้าร้องทัก

“กลับมาเร็วขนาดนี้เชียว” เส้นเขียนหลิงลุกขึ้นนั่ง

“ก็บอกแล้วว่าไม่ต้องกังวล” ฉินเส้าอวี๋พุงอีกฝ่ายให้นั่งฟังดี ๆ

“พรุ่งนี้เราจะออกเดินทาง”

“ฝ่าบาททรงรับปากง่ายตายปานนั้นเชียวหรือ” เส้นเขียนหลังประหลาดใจ

“อืม” ฉินเส้าอวี๋บีบแก้มเขาก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง “นอกจากฝ่าบาทจะไม่อยากเป็นจักรพรรดิแล้ว มิเช่นนั้นจะกล้าล่วงเกินหลังเออร์ของข้าได้อย่างไร ทั้งฟันไฟได้ ทั้งเรียกฝนได้ แล้วยามคำคินยังมีทางกลมกระจิงริงออกออกมาอีกต่างหาก”

เส้นเขียนหลัง “...”

ก็เห็น ๆ อยู่ว่าฉันกำลังถามจริงจัง!

“ไม่หยอกเจ้าแล้ว” ฉินเส้าอวี๋จูบเขา “ฝ่าบาททรงยอมให้ข้าพาเจ้าไปได้ แต่มีเงื่อนไข”

“เงื่อนไขอะไร” เส้นเขียนหลังถาม

“เดาดูสิ” ฉินเส้าอวี๋กล่าว “หรือไม่ก็ให้ข้าลอบคลำฟงที่หนึ่ง”

เส้นเขียนหลังเป็นฝ่ายแหวกเสื่อออกเอง

เดาไปเดามามันเสียเวลารู้อใหม่ รีบบอกคำตอบที่ถูกต้องเร็ว ๆ เลย!

ฉินเส้าอวี๋หลุดหัวเราะ “ฝ่าบาทมีรับสั่งให้เขียนเพิงยกทัพไปซีเป่ย์”

“ซีเป่ย์?” เส้นเขียนหลังแปลกใจ

“อืม” ฉินเส้าอวี๋ผงกศีรษะ “เขียนเพิงเคยไปรบที่ซีเป่ย์เมื่อหลายปีก่อน อีกทั้งวรยุทธ์ก็สูงส่ง ฉูเยวี่ยนจะต้องการใช้งานเขาก็มีเหตุผล”

“แต่ตอนนั้นพี่ชายข้าเกิดเรื่องที่ซีเป่ย์นะ” เส้นเขียนหลังกระซิบ “อีกอย่าง ถ้าเขาไปที่นั่นอีก พี่ใหญ่เยี่ยอาจจะไม่พอใจก็ได้”

“เราจะไปบังคับกะเกณฑ์ผู้อื่นไม่ได้หรอก” ฉินเส้าอวี๋บีบแก้มอีกฝ่าย “ทั้งเขียนเพิงและเยี่ยจิ้นล้วนไม่ใช่เด็ก ๆ ย่อมสามารถตัดสินใจเองได้”

“ฝ่าบาทช่างน่ารำคาญเป็นบ้าเลย!” เส้นเขียนหลังส่งเสียงฮึดอัด

“ถูกต้อง” ฉินเส้าอวี๋พยักหน้า “ดังนั้นเราจะต้องอยู่ห่าง ๆ พระองค์ไว้หน่อย”

“ไม่รู้ว่าพี่ใหญ่จะรับปากหรือเปล่า” เส้นเขียนหลังกังวลเหลือเกิน

“เขียนเพิงจะรับปากหรือไม่ก็คงต้องดูความเห็นของเยี่ยจิ้น” ฉินเส้าอวี๋

เอ๋อ “แต่ถ้าในสิบส่วนข้าเดาว่าพวกเขาจะไปซีเป่ย์ด้วยกัน”

“ด้วยกันหรือ” เลิ่นเซี่ยนหลิงครุ่นคิด “อย่างนั้นก็นับว่าเป็นเรื่องดี”
เรื่องอย่างเคียดคู่กันไปยกทัพจับศึกอะไรอย่างนี้มันช่างฟังดูซาบซึ้งตรึงใจเหลือเกิน!

จินเล้าอวี๋กล่าว “หนนี้นับว่าฉู่เยวี่ยนได้กำไรแล้ว ไม่เพียงมีคนช่วยเขาออกรบ มิหนำซ้ำยังได้หมอเพิ่มอีกคนหนึ่งด้วย”

ถูกแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นหมอเทวดาอีกต่างหาก!

เลิ่นเซี่ยนหลิงผงกศีรษะเห็นด้วย

ถึงจะเป็นหมอเทวดาที่อารมณ์ร้ายไปหน่อยก็เถอะนะ

“ไปซีเป่ย์?” ในห้องติดกัน เยี่ยจิ้นเบิกตาโต “เจ้ารับปากแล้วหรือ?”

“ยังไม่ได้รับปาก” เลิ่นเซี่ยนเฟิงมองอีกฝ่าย “ข้าอยากฟังความเห็นของเจ้าก่อน” พูดกันตามตรง สงครามครั้งนี้หากตนรับปากว่าจะไป ย่อมนับเป็นเรื่องดีที่ทั้งต่ออาณาจักรและสกุลเลิ่น แต่ก่อนจะรับปากนั้นยังต้องถามความเห็นของเยี่ยจิ้นก่อน

“หากข้าไม่ตกลงเล่า” เยี่ยจิ้นเหม่อมองฟ้า

“เช่นนั้นข้าก็จะไปขอพระราชทานอภัยโทษจากฝ่าบาท” เลิ่นเซี่ยนเฟิง

ตอบ

“การล่วงเกินพระองค์ไม่เป็นผลดีต่อเจ้า” เยี่ยจิ้นหยัดกายลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้อง

“แต่เจ้าไม่ยอมให้ข้าไปนี่” เลิ่นเซี่ยนเฟิงตามเข้าไปด้วย “ข้าบอกแล้วว่า นับแต่นี้ไปจะไม่มีการทำให้เจ้าผิดหวังอีก”

เยี่ยจิ้นมองพื้นไม่พูดไม่จา

เลิ่นเซี่ยนเฟิงกล่าว “พรุ่งนี้ข้าจะไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท จากนั้นเราก็คงไปหนานไห้เป็นเพื่อนหลังเอ๋อร์ เช่นนี้ดีหรือไม่?”

“คนเขาไปหาอาจารย์ที่หนานไห้ แล้วเจ้ากับข้าจะตามไปทำไม” เยี่ยจิ้นหันกลับไปมองเขา “บางทีผู้อาวุโสกว่าอาจจะไม่อยากเจอเจ้าก็ได้!”

“เช่นนั้น... ข้าพาเจ้ากลับปราสาทเขาสุริยันจันทร์หรือไม?” เลิ่น-

เขียนเพิงหยั่งเชิง

“ผันไปเถอะ!” เยี่ยจิ้นปฏิเสททันควัน

เส้นเขียนเพิง “อย่างนั้นเจ้าอยากไปที่ใด ข้าก็จะไปกับเจ้าทุกที”

“ถ้าเป็นซีเปยเล่า” เยี่ยจิ้นถาม

เส้นเขียนเพิงประหลาดใจ “เจ้าอยากให้ข้าไปหรือ”

“เจ้าไปบอกเงื่อนไขกับพระองค์” เยี่ยจิ้นกล่าว “หากชนะสงครามครั้งนี้ได้ ก็ห้ามมาตามต่อแย้ข้าอีกชั่วชีวิต!”

“ได้” เส้นเขียนเพิงผงกศีรษะ

“แล้วก็ต้องอนุญาตให้ข้าไปโรงโอสถหลวงได้ทุกเวลาด้วย!” เยี่ยจิ้นครุ่นคิด “แล้วก็ต้องมอบภูเขารอบๆ ภูเขาของข้าทั้งหมดให้ข้าด้วย!”

“จะเอาสมุนไพรรักษาหรือจะเอาภูเขา ข้าล้วนเอามาให้เจ้าได้ทั้งนั้น” เส้นเขียนเพิงเอ่ย “ไม่เห็นจำเป็นต้องขอจากคนอื่นเลยนี่”

“เอารัดเอาเปรียบนะไม่รู้จักอะ!” เยี่ยจิ้นถลึงตาใส่ “เอามาได้เปล่าๆ แล้วยังจะเสียเงินเสียทองไปทำไม ไม่ได้การแล้ว เจ้ารอข้าไปจดรายการมาก่อน ถ้าแค่สามอย่างนี้ก็ยอมไปทำสงคราม อย่างนั้นเจ้านั้นก็ได้กำไรเกินไปหน่อย บิดาจะทวงหนี้ในสมัยเด็กกลับมาให้หมดเลย!”

ดวงตาเส้นเขียนเพิงแผ่รอยยิ้ม “ได้ ข้าจะรอเจ้าจด”

ดังนั้นคำคินนี้เส้นเขียนเพิงจึงได้รั้งอยู่ในห้องของเยี่ยจิ้นจนถึงตีตกต้นค่อนคิน ทำให้เหมามาฉิวที่ซุกอยู่ในอ้อมแขนขององค์รักษ์เจ้าคิดถึงรังน้อยอันแสนอบอุ่นที่มีใยฝ้ายและอัญมณีปูเอาไว้จนเต็มเอามาๆ

ฮวาดังเดินมาจากลานเรือน

“จิบ!” เหมามาฉิวกระโดดลงไปทันที!

ฮวาดัง “...”

เหมามาฉิวส่งสายตาสเมิลดีถั่วดำดวงน้อยๆ นั้นให้นางอย่างสุดกำลัง...

เค้าไม่ยกนอนบนหลังคาอะ!

ฮวาดัง “...”

เหมามาฉิวนั่งขัดตัวเป็นก้อนกลมกระจริด น่ารักน่าชังยิ่ง

ฮวาดังจึงได้แต่อุ้มมันกลับห้อง

เหมานิวหรีตตอย่างสุขใจพลางเอาหัวอุ้ก้อนนุ่มนึ่มไปด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้นเส้นเขียนเฟิงเดินทางไปยังจวนสกุลโจวตามลำพัง

“มาเช้าขนาดนี้เชียว” ฉูเยวียนถาม “ใคร่ครวญได้ว่าอย่างไร”

“กระหม่อมรับปากจะยกทัพไปซีเปย” เส้นเขียนเฟิงตอบ “แต่มีข้อแม้พะยะค่ะ”

“หายากนักที่เจ้าจะมาต่อรองเงื่อนไขกับเรา” ฉูเยวียนหลุดคำ “นึกว่ามีแต่ฉินเส้าอวี๋ที่จะทำเช่นนั้น”

“ก็ไม่แน่ว่าเป็นกระหม่อมหรือพะยะค่ะ แต่เป็นเสียวจิ้น” เส้นเขียนเฟิงกล่าว

“เขามืออะไรฝากเจ้ามาบอกเราหรือ” ฉูเยวียนพลันดีใจ

“จะให้กระหม่อมออกรบนั้นยอมได้ แต่หลังจากนี้ฝ่าบาทจะต้องไม่เสด็จไปหาเขาอีก” เส้นเขียนเฟิงตอบ “นี่คือคำพูดจากปากเขาพะยะค่ะ”

ฉูเยวียนได้ยินเช่นนั้นก็นิดหวัง “เขาเกลียดเราถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

“ก็ไม่ถึงขั้นนั้นหรือพะยะค่ะ น่าจะยังมีนิสัยแบบเด็ก ๆ มากกว่า มิเช่นนั้นคงไม่ตกลงให้กระหม่อมไปซีเปย” เส้นเขียนเฟิงกล่าว เพราะจะอย่างไรเรื่องทั้งหมดนี้ก็ฉูเยวียนต่างหากที่ได้รับผลประโยชน์สูงสุด

“เจ้าสนิทสนมกับเขามากเลยหรือ” ฉูเยวียนประหลาดใจ

เส้นเขียนเฟิงผงกศีรษะ

ฉูเยวียนเอ่ย “ช่างเถอะ ถือเสียว่าเรารับปากเงื่อนไขข้อนี้เอาไว้ชั่วคราวก็แล้วกัน รอจนสงครามจบเมื่อไหร่ เราค่อยหารายละเอียดคุยกับเขาอีกที”

“ไม่ได้มีเงื่อนไขแค่ข้อนี้พะยะค่ะ” เส้นเขียนเฟิงกล่าว

“ยังมีอีกหรือ” ฉูเยวียนนึ่วหน้า

“มีอีกมากพะยะค่ะ” เส้นเขียนเฟิงล้วงเอากระดาษแผ่นหนึ่งจากอกเสื้อ เมื่อกางออกก็พบว่ากระดาษนั้นแผ่นใหญ่เบ้อเริ่มทีเดียว อีกทั้งบนนั้นยังเขียนตัวอักษรเอาไว้เป็นพิศ

ฉูเยวียน “...”

เส้นเขียนเพ็ญยื่นกระดาษให้ “เสียวจิ้นเขียนอยู่ครึ่งค่อนคืนเลย พะยะคะ”

จู่เวียยนรับมาอย่างหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ก่อนจะนำมากางบนโต๊ะแล้วไล่อ่านทีละข้อ ยิ่งอ่านสีหน้าก็ยิ่งดูเหลือเชื่อขึ้นเรื่อยๆ “อยากได้บัวหิมะหรือบุปผาสีชดากก็แล้วไปเถอะ อยากได้เงินอยากได้ที่ดินก็เป็นเรื่องปกติ แต่ทำไมต้องให้เราออกราชโองการสั่งให้ร้านเกี้ยวหวังฟ้าเฒ่าเพิ่มเนื้อสับให้เยอะๆ และห้ามใส่ต้นหอมเวลาทำก๋วยเตี๋ยวด้วยเล่า”

เส้นเขียนเพ็ญตอบ “เพราะเขาชอบกินเช่นนี้พะยะคะ”

จู่เวียยนไม่รู้จริงๆ ว่าควรรู้สึกอย่างไรกับกระดาษแผ่นนี้ดี

“ฝ่าบาท?” พอเห็นว่านานสองนานแล้วจู่เวียยนก็ยังไม่พูดไม่จา เส้นเขียนเพ็ญจึงได้แต่ส่งเสียงเรียก

“เรารีบปากทุกอย่าง” จู่เวียยนม้วนกระดาษเก็บ “เจ้าบอกเสียวจิ้นว่าสงครามจบเมื่อไหร่ เราจะทำเงื่อนไขทั้งหมดนี้ให้เป็นจริงทีละข้อตามสัญญาที่ให้ไว้กับเขา!”

“ขอบพระทัยอย่างสูงพะยะคะ” เส้นเขียนเพ็ญแยมยิ้ม “หากเสียวจิ้นรู้เข้าจะต้องดีใจเป็นแน่”

“อีกไม่กี่วันตัวนโปเลียนก็จะกลับซีหนาน เราเองก็จะกลับเมืองหลวง” จู่เวียยนกล่าว “เจ้าตามเรากลับไปด้วยกัน”

“กระหม่อมขอเดินทางล่วงหน้าไปซีเปยก่อนได้หรือไม่พะยะคะ” เส้นเขียนเพ็ญถาม

“ทำไมเล่า” จู่เวียยนนิ่วหน้า

เส้นเขียนเพ็ญตอบ “เพราะเสียวจิ้นจะไปซีเปยกับกระหม่อมพะยะคะ”

“เขาก็จะไปด้วยเรอะ” จู่เวียยนตกใจ

เส้นเขียนเพ็ญผงกศีรษะ

“ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา วรยุทธ์ของเขาก็ไม่ได้ยอดเยี่ยม จะวิ่งแจ้นไปสนามรบทำไม” จู่เวียยนไม่สบอารมณ์

เส้นเขียนเพ็ญเอ่ย “กระหม่อมจะปกป้องเขาอย่างดีพะยะคะ ข้อนี้ฝ่าบาทวางพระทัยได้”

“พวกเจ้า?” แววดาฉู่เวียยืนแฝงความสงสัย
เส้นเขียนเฟิงระบายยิ้ม ทว่าไม่ได้ตอบอะไร

“เป็นอย่างไบบ้าง” เยี่ยจิ้นกำลังสวมชุดให้เหมามาฉิวอยู่ในลานตอนที่เส้นเขียนเฟิงกลับมาถึง

“จิบ!” เฟิงหวงน้อยสุดแสนจะตื่นเต้นยินดี มันกางสองปีกอวด
ผ้ากันเปื้อนผืนใหม่อย่างภูมิใจภูมิใจ!

“รับปากทั้งหมดแล้ว” เส้นเขียนเฟิงนั่งลงข้างเขา “ฝ่าบาทตรัสว่า
รอสงครามจบแล้ว พระองค์จะทำตามเงื่อนไขทุกข้อที่เจ้าเรียกร้อง”

“ประทับลายนิ้วมือหรือยัง” เยี่ยจิ้นจริงจังยิ่ง
เส้นเขียนเฟิงหลุดขำ “วางใจเถอะ ฝ่าบาทตรัสคำไหนคำนั้น ไม่คิดคำ
อยู่แล้ว”

“นั่นมันก็ไม่แน่หรอก!” เยี่ยจิ้นโมโหโหโโส “ตอนเด็ก ๆ พระองค์
ยังเคยหลอกบิดาให้ไปขโมยป้ายอาญาสิทธิ์เลย!”

“สภาพหน้าข้าจะทวงความยุติธรรมคืนให้ตัวเอง” เส้นเขียนเฟิง
กุมมืออีกฝ่ายไว้ “อีกไม่กี่วันเราจะไปตีเป่ยกันแล้ว อยากออกไปเที่ยวเล่น
กันหน่อยหรือไม่”

“ไม่ยากสักนิด” เยี่ยจิ้นดึงมือกลับอย่างเยือกเย็น ทว่าใบหูแดง
ระเรื่อ

“อย่างนั้นข้าจะอยู่บ้านเป็นเพื่อนเจ้า” เส้นเขียนเฟิงว่าพลางหยิบหมวก
ใบกระจริดไปสวมบนหัวเหมามาฉิว

เฟิงหวงน้อยรู้สึกส่วนตัวเองามไม่หวาดไม่ไหว กระโดดโลดเต้นไปมา
อยู่บนโต๊ะ

ฝ่ายองค์ครักซ์เงาที่อยู่บนหลังคาก็พากันเห่าคางพลางถอนหายใจ
ประมุขน้อยของเราแต่ละวันมีธุระปะปังมากมายเสียจริง ทั้งต้องปลอมโยน
คุณชายเส้น ไท่นจะต้องอยู่เป็นเพื่อนเจ้าหุบเขาเยี่ยอีก

ช่างเสียสละเหลือเกิน!

ด้านในห้อง ฉันเส้าอวีเองก็เก็บสัมภาระเสร็จแล้ว เวลาที่กำลังป้อนอาหารเข้าไปให้เส้นเขียนหลังอยู่

“รู้สึกหักใจจากไปไม่ได้นิดหน่อย” เส้นเขียนหลังกลืนโจ๊กลงคอ “อุตสาห์ได้อยู่กันพร้อมหน้ากับพี่ใหญ่ พี่สาม แล้วก็เจ้าหุบเขาเยี่ยทั้งที”

“พอถอนพิษเรียบร้อยแล้ว คิดอยากจะรวมตัวกันนานเท่าไรก็ได้ทั้งนั้น” ฉันเส้าอวีวางถ้วยลง

“ท่านประมุขเจ้าคะ” ฮวาดังร้องเรียกจากนอกประตู

“ข้าจะออกไปข้างนอกสักหน่อย” ฉันเส้าอวีบอก “สิ่งงานบางอย่างอีกเดี๋ยวก็กลับ”

เส้นเขียนหลังพยักหน้า ก่อนจะมองส่งเขาออกจากห้องไป

“จะเดินทางกันเมื่อไหร่หรือเจ้าคะ” ฮวาดังถาม

“เป็นพวกข้าที่ออกเดินทาง” ฉันเส้าอวีตอบ “ส่วนเจ้ารังอยู่ที่นี้”

ฮวาดังประหลาดใจเล็กน้อย

“ที่แรกที่เรียกเจ้ากลับมาก็เพราะอยากสอบถามให้กระจ่างว่าสถานการณ์ของเสี่ยวอู่เป็นอย่างไรกันแน่ และมีอะไรบางอย่างจะให้เจ้าช่วยจัดการด้วย” ฉันเส้าอวีกล่าว “เวลานี้วังจួយอิงถอนตัวจากเรื่องนี้แล้ว เจ้าเองก็ควรจะกลับไปอยู่กับเสี่ยวอู่ได้แล้ว”

“เจ้าคะ” ฮวาดังผงกศีรษะ “ขอท่านประมุขเดินทางปลอดภัย”

“พอเกิดเรื่องกับหลังเออร์ ข้าจึงยังไม่เป็นเวลาไปขอตัวเสี่ยวอู่กลับมาจากตัวนไปเยว่” ฉันเส้าอวีเอ่ย “แล้วก็ไม้อาจพาเจ้าไปด้วย เพราะทำเช่นนั้นจะไม่ยุติธรรมต่อเสี่ยวอู่”

“ท่านประมุขกล่าวหนักไปแล้ว” ฮวาดังแยมยิ้ม “เรื่องระหว่างพวกเขาสองพี่น้อง ไม่มีเหตุผลอะไรให้ท่านประมุขยื่นมือเข้าไปหอรอกเจ้าคะ”

“ช่วงนี้ก็คิดเสียว่าเป็นการลาพักผ่อน” ฉันเส้าอวีกล่าว “รอข้ากลับมาจากหนานไห่เมื่อไหร่ จะคิดหาวิธีพาเขากลับวังจួយอิงให้จงได้”

“เสี่ยวอู่เองก็ไม่มีทางโทษท่านประมุขหอรอกเจ้าคะ ยิ่งไปกว่านั้น หนนั้นหากไม่ใช่เพื่อช่วยเหลือเขา ท่านประมุขก็คงไม่มาที่ซีหนาน และคุณชายเส้นก็คงไม่ถูกคนลอบทำร้าย” ฮวาดังเอ่ย

ฉินเส้าอวี๋ “ช่วยอะไรซ้ำอีกสักเรื่องสิ บอกตัวไปเหวให้เขาขอตู้เจิง จากหลี่เถียนโส่วให้ที”

“ทำไมหรือเจ้าคะ” ฮวาทังประหลาดใจ

“ซ้ำรับปากเชี่ยเหวินฮั่นไปแล้ว ย่อมต้องทำให้ได้” ฉินเส้าอวี๋เอ่ย “ให้ตัวไปเหวพาตู้เจิงไปเมืองต้าหลี่ จัดที่พักที่เหมาะสมให้นาง ข้าจะให้ เชี่ยเหวินฮั่นกับเฉียนซานไปหานางที่นั่น”

“เจ้าคะ” ฮวาทังรับคำสั่ง

“ลำบากเจ้าแล้ว” ฉินเส้าอวี๋ตบปานาง “ภายภาคหน้าเมื่อทุกอย่าง คลี่คลายแล้ว ข้าจะให้เจ้าได้ออกเรือนอย่างยิ่งใหญ่สมศักดิ์ศรี หากเสียลูก ก่อร่างแก่เจ้า ข้าจะพาเหล่าพี่น้องไปทบทวีเขา!”

ฮวาทังเฝ้าปากนึกขำ “เจ้าคะ คำพูดนี้ข้าน้อยจดจำไว้แล้ว”

บรรดาองค์กรกึ่งเงาพากันถอนหายใจ เสี่ยวอู่จะไปรังแกผู้คุ้มกฏ ฝ่ายซ้ายได้อย่างไร เสี่ยวอู่จะถูกผู้คุ้มกฏฝ่ายซ้ายแขวนไว้บนต้นไม้แล้วตีจนปางตายเสียมากกว่า...

ท่านประมุขไม่เข้าใจอะไรเอาเสียเลย!

หลังจากมอบหมายงานเสร็จ ฉินเส้าอวี๋ก็กลับเข้าห้อง สิ่งแรกที่เห็น คือเส้นเชียนหลังกำลังนั่งอยู่บนเตียงพลางมองเขาด้วยดวงตาวาววับ

“เป็นอะไรไป” ฉินเส้าอวี๋นั่งลงข้างเตียงก่อนจะเอื้อมมือไปบีบจมูกเขา

“สถานการณ์วุ่นวายขนาดนี้ ข้านึกว่าเจ้าจะไม่มีเวลาไปสนใจเชี่ยเหวินฮั่น กับตู้เจิงแล้วเสียอีก” เส้นเชียนหลังตอบ

“อันที่จริงความสำคัญอยู่ที่เชี่ยเหวินฮั่น ข้าจำตู้เจิงไม่ได้ด้วยซ้ำ!” ฉินเส้าอวี๋รีบตัดลัมพันธ์ทั้งทันที

เส้นเชียนหลังหลุดขำ โอบรอบคออีกฝ่ายแล้วประทับจูบ “ข้าชอบ เจ้าที่เป็นเช่นนี้แหละ”

“ชอบที่ข้าจำใครไม่ได้ยกเว้นเจ้าผู้เดียวหรือ” ฉินเส้าอวี๋แนบหน้าผากกับเคะน้อยแซ่เสิ่น แวดตาแฝงรอยยิ้ม

“ชอบที่แม้ปกติเจ้าจะดูไม่สนใจใคร คล้ายไม่แยแสอะไรทั้งสิ้น แต่กลับทำในสิ่งที่ควรกระทำเสมอมา” เส้นเชียนหลังตอบ “เป็นจอมยุทธ์

ผู้ยิ่งใหญ่ที่แสนยอดเยี่ยม”

“ใครอยากเป็นจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่กัน” ฉินเส้าอวี๋กอดเขาแน่นแน่น “ข้าแค่อยากให้หลังเออร์ดีขึ้นไวๆ จากนั้นจะได้ทำเรื่องลามกบัดสีกันให้สบายหายห่วง”

เส้นเขียนหลังซุกใช้ชอกคออีกฝ่าย รู้สึกอุ่นใจเหลือเกิน

“จิบ!” เหมาจิววิ่งผ่านประตูเข้ามา สีสันสดใสไปทั้งตัว มีทั้งผ้าแพรตัวนุ่งทั้งไข่มุกล้ำค่า ช่างม่มีเงินทองเหลือเกิน!

เส้นเขียนหลังหัวเราะลั่น “พี่ใหญ่เยี่ยไม่ยอมละวันมันเลยจริง ๆ”

เฟิ่งหวงน้อยกางปีกหมุนตัวสองรอบ อวดเสื้อผ้าใหม่ให้เห็นเต็มๆ ตา

“เข้าไปได้หรือยัง” เยี่ยจิ้นฟังประตูถาม

“ได้สิ” เส้นเขียนหลังพยักหน้า

“เก็บยาพวกนี้เอาไว้ให้ดี” เยี่ยจิ้นถือท่อผ้าใบเล็กอยู่ในมือ “ข้าเขียนสรรพคุณลงในกระดาษเอาไว้ให้หมดแล้ว ระหว่างทางต้องได้ใช้แน่นอน”

“ขอบคุณมาก” ฉินเส้าอวี๋รับมา “เจ้ากับเขียนฟังเองก็ระวังตัวด้วย”

“อืม” เยี่ยจิ้นระบายยิ้ม ก่อนจะนั่งยองลงแล้วลูบไล้เฟิ่งหวงน้อย รู้สึกปวดใจนิดๆ

เหมาจิวแหงหน้าขึ้น ดวงตาเมลิ่ดถั่วดำกระจิดคู้้นน่ารักน่าชังยิ่ง!

“เจ้าก็ต้องดูแลตัวเองให้ดีนะ” เยี่ยจิ้นอุ้มมันขึ้นมากลึงเคล้น “รอจนสงครามจบเมื่อไหร่ ข้าจะเข้าวังไปหาสมุนไพรรักษามาให้เจ้า กินแล้วจะต้องโตขึ้นมาเป็นเฟิ่งหวงที่เก่งกาจที่สุดแน่นอน!”

เหมาจิวถูถั่วมันกับฝ่ามือเยี่ยจิ้น น่ารักว่าง่ายเป็นที่สุด

“ไม่อย่างนั้น...ท่านกับพี่ใหญ่พามาขึ้นซีเปียดีหรือไม่” เส้นเขียนหลังสองจิตสองใจ “หลายวันมานี้ก็เป็นท่านที่คอยดูแลมัน” แม้ว่าจะหັกใจไม่ลงแต่อย่างไรเสียเมื่อดูสถานการณ์ของตัวเองแล้วคงไม่อาจดูแลมันให้ได้จริงๆ

“ไม่ต้องหรอก” เยี่ยจิ้นเหลือบมองเฟิ่งหวงน้อยด้วยความอาลัยอาวรณ์ “ข้ากอดมันต่ออีกสักพักก็พอ สงครามซีเปียดีไกลาหล่นวาย จะต้องมีคนบาดเจ็บมากมายเป็นแน่ ให้มันตามเจ้าไปยังเมืองครักษ์เงาคอยดูแล”

“ก็ได้” เส้นเขียนหลังส่งยิ้มให้ “ไม่เป็นไร รอจนเรื่องนี้ผ่านพ้นไป

ข้าจะพามันไปหาท่านเอง!”

“อีม” เยี่ยจิ้นผงกศึรชะ ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มพุงน้อยๆ ของเหมาจิ๋ว
เหมาจิ๋วสุขสบายจนขดตัวเป็นก้อนกลม แล้วอ้าปากหาอย่าง
เกียจคร้าน
ช่างไม่ทุกข์ร้อนอะไรเลย!

ตกบ่าย ฉินเส้าอวี๋ก็พาเสี้ยนเซียนหลังออกเดินทางอย่างเอิกเกริก มุ่งหน้า
สู่หนานไท่

สามวันให้หลัง ฉูเยวียนกับเสี้ยนเซียนพาน คนหนึ่งลับคนหนึ่งแจ้ง
หวนคืนสู่เมืองหลวง เตรียมตัวรับมือกับสงครามซีเปยที่กำลังจะมาถึง
ตัวไปเยี่ยมพาคณกลับจวนซีหนาน ก่อนจะไปก็ขอตัวผู้เล็งจากหลี่เถี่ยไส่ว
ตามความต้องการของฉินเส้าอวี๋ ส่วนเสี่ยวอู๋กับฮวาถิงยอมเดินทางไปพร้อม
เขาด้วย

เสี่ยวเหวินฮั่นกับเฉียนซานได้รับเงินค่าเดินทาง หลังจากกล่าวขอบคุณ
เข้าไปซำมาก็มุ่งหน้าสู่เมืองต้าหลี่ในยุหนานด้วยความปีติยินดี

ส่วนเยี่ยจิ้นกับเสี้ยนเซียนเพียงนั้นลอบออกเดินทางตรงสู่หัวเมืองซีเปย
อย่างเร่งรีบทั้งวันทั้งคืน

“ทำไมช้าถึงไม่มีม้าของตัวเอง” เยี่ยจิ้นเตือดดล

“หยกอาซาเขียวเป็นอาซาที่รื้อยเปียกพบพาน นอกเสียจากย่างก้าว
ชาวหิมะแล้ว ในใต้ห้านี้ยากจะหายอดอาซาที่จะเทียบเคียงมันได้” เสี้ยน-
เซียนเพียงอุ้มคนพลิกกายขึ้นหลังม้า “นั่งให้ดี”

“ไม่!” เจ้าหูเขาเยี่ยสะบัดสะบั้ง “ปล่อยบิตาลงไปซีลาเลยนะ!”

หยกอาซาเขียวแหงนหน้ากู่ร้องเสียงยาว ก่อนจะห้อยตะบึงมุ่งหน้าไล่
ตามแสงจันทร์

สายลมเย็นบนหูเขาพัดโชยมาเป็นระยะ พาให้ตลอดทางอวลไปด้วย
กลิ่นหอมของบุปผา

สวยสดงดงามหาใดเทียม